

ÎNTREBĂRI PENTRU DUMNEZEU şi RĂSPUNSURI DIN NOUA REVELAŢIE

Care este scopul vieţii noastre? Care este originea umanităţii şi cum a apărut natura vizibilă? Ce se întâmplă cu noi după ce această scurtă existenţă a noastră ia sfârşit?...

Iată câteva întrebări pe care orice om şi le poate pune... pe care poate că nu este om care să nu şi le fi pus, într-o formă sau alta, până la atingerea maturităţii sale.

Creştinii practicanţi sunt legaţi de răspunsurile oferite de religia lor, care se bazează pe scrierile din Vechiul şi Noului Testament. Aceste două ansambluri de scrieri ebraice au zeci de autori şi sunt concepute la sute de ani distanţă, însă ele au, în esenţă, o concepţie spirituală comună; în plus, în Vechiul Testament apar numeroase referinţe de tip profetic la persoane şi fapte prezentate în Noul Testament, iar în acesta din urmă apar confirmări de tip istoric ale unor relatări din Vechiul Testament. În ce priveşte conţinutul general al scripturilor creştine, putem observa că scrierile Vechiul Testament prezintă învăţături şi profeţii dăruite de Dumnezeu, creatorul şi susţinătorul întregii existenţe şi despre relaţia Sa cu oamenii, în vreme ce Evangheliile Noului Testament depun mărturie despre istoria încarnării aceluiaşi Dumnezeu pe pământ, sau a manifestării sale ca Fiu al Omului, în Iisus Hristos, acum două mii de ani, descriind (din patru perspective distincte) viaţa şi învăţăturile Sale, ca şi învăţăturile câtorva dintre apostoli pentru discipolii lor.

De fapt însă, toate sistemele religioase şi şcolile de iniţiere spirituală ale lumii, încearcă să prezinte răspunsuri la întrebările fundamentale ale oamenilor. Unele ne prezintă reprezentări asupra omului şi universului care diferă în mod fatal de perspectiva textelor creştine. Atunci, de ce ne-am fixa neapărat la acestea, dacă ne aflăm într-o căutare reală a adevărului?

Nici conformitatea cu tradiţia, nici preferinţa personală nu sunt argumente valide pentru a justifica această alegere. Şi totuşi, putem observa la scripturile acestea anumite lucruri care le fac, într-adevăr, remarcabile, în raport cu toate celelalte poziţii spirituale existente. Scrierile biblice, conţin numeroase profeţii care par să se fi împlinit cu o uimitoare acurateţe: cele mai cunoscute sunt profeţiile din Vechiul Testament care prezic apariţia unui viitor Mesia, coborât ca om printre oameni, învăţăturile sale si sacrificiul său pentru păcatele altora, lucruri ce sunt, sute de ani mai târziu confirmate de relatările textelor Evangheliilor cu privire la Iisus Hristos şi de alte câteva binecunoscute surse ale vremii; de asemenea, în Evanghelii sunt notate predicţiile lui Iisus Însuşi cu privire la căderea Ierusalimului şi la preluarea învăţăturii Sale de către păgâni şi nu de evrei, fapte care s-au petrecut, de asemenea, în decurs de câteva decenii după moartea Sa pe cruce.

Desigur însă, toate aceste profeţii pot fi şi au fost puse la îndoială în temeiul imposibilităţii de a data cu maximă exactitate redactările originale ale scripturilor (chiar şi în pofida unor descoperiri arheologice uimitoare) şi de a verifica autenticitatea certă a oricăruia din autorii scripturilor, la care se adaugă dovezile istorice conform cărora relatările respective au suferit modificări notabile de-a lungul timpului.

Şi totuşi, pentru orice observator al religiilor, este demn de notat faptul că religia iudaică şi cea creştină folosesc din plin, ca instrument de convingere al oamenilor, profeţia. Acest lucru nu are cum să fie trecut cu vederea. Iar dincolo de profeţii şi de relatări istorice, este şi mai demn de notat faptul că, în pofida nenumăratelor dezbateri

morale, filozofice şi teologice pe care le-au suscitat vreodată, aceste texte faimoase au oferit oamenilor ultimelor două milenii reprezentarea unui Dumnezeu unic şi personal, care se află într-o relaţie permanentă cu creaţia sa, care îi iubeşte pe oameni, încearcă să îi educe, este preocupat de binele şi fericirea lor şi, mai ales, e în stare de cele mai mari sacrificii pentru salvarea lor... asemenea unui adevărat părinte.

Iată, putem deci afirma că ideea unui asemenea Creator a plăcut multor oameni din toate neamurile pământului, iar în inimile în care a dat naştere la credinţă, a adus un sprijin şi o consolare incomparabilă în faţa greutăţilor existenţei. Din această cauză, credincioşii s-au străduit să trăiască, dacă nu neapărat după învăţăturile scripturilor, măcar după obiceiurile şi normele elaborate şi promovate cu asiduitate de autorităţile religioase care şi-au asumat funcţia de reprezentare a învăţăturii creştine şi, inevitabil, pe aceea de mediere a relaţiei oamenilor cu Dumnezeu.

Nu e neapărat necesar să încercăm să evaluăm contribuţia creştinismului la evoluţia umanităţii. Deşi cei mai mulţi dintre oameni au cel puţin o părere despre faptul acesta, nimeni nu are măsura corectă pentru a putea face o apreciere care să nu poată fi contestată, mai ales că, cel mai adesea, învăţura creştină este fie idolatrizată, fie demonizată, confundată în totalitate cu felul în care oamenii şi instituţiile religioase asociate s-au folosit de ea de-a lungul timpului.

Avem însă de observat că sunt multe întrebări esenţiale (care le cuprind şi pe cele prezentate la începutul acestui text), pe care reprezentanţii creştinismului, încercând să convingă folosindu-se de scripturi sau de texte teologice derivate din acestea, le-au ridicat în mod inevitabil înaintea umanităţii:

- **Există într-adevăr Dumnezeu, creatorul unic al tuturor văzute şi nevăzute?**
- **Ce sau cine este Dumnezeu? Cum putem înţelege Trinitatea Divină prezentată de scripturile creştine?**
- **Ce este omul dincolo de trupul său fizic? Ce este sufletul şi ce este spiritul (duhul) omului? Care este relaţia lor cu trupul?**
- **Care este sensul scurtei vieţi pământene a omului?**
- **Ce a fost şi ce este, de fapt, creaţia lui Dumnezeu? Ce este materia, din perspectiva Creatorului său şi ce este spiritul? Cum se explică varietatea vieţii materiale şi evoluţia sa în complexitate? Care este sensul vieţilor individuale ale fiinţelor acestui pământ?**
- **Cum au apărut primii oameni? Sunt adevărate relatările biblice care prezintă ideea că ei au fost creaţi direct de Dumnezeu şi nu au provenit din evoluţia naturală a vieţii pe pământ? Cum ar putea fi posibil ca păcatul primilor oameni de pe pământ să fi fost condiţia suficientă a căderii spirituale a întregii umanităţi?**
- **Este demn de crezare faptul că Dumnezeu Însuşi, în fiinţa Sa originară, s-a încarnat pe pământ acum 2000 de ani pentru a dărui oamenilor învăţătura supremă prin cuvintele şi exemplul nemijlocit al vieţii Sale, după cum mărturisesc Evangheliile şi prezic, cu sute de ani înaintea acestora, profeţii Vechiului Testament?**
- **Sunt corecte reprezentările teologice şi religioase creştine despre rai şi iad? Ce ne aşteaptă, de fapt, după moarte?**

- **Este adevărat că Dumnezeu a mai lăsat şi alte învăţături scrise umanităţii în afara celor consemnate în Biblie? Şi dacă da, care sunt acestea, în ce măsură confirmă scripturile biblice, le explică şi le completează?**

- **Este suficientă pentru umanitatea actuală lecţia Scripturilor creştine sau este necesară o învăţătură spirituală mai amplă şi mai clară? De ce este necesară, de fapt, o învăţătură spirituală? Dacă ne trăim viaţa urmărind legile morale cunoscute şi îndrumarea propriei conştiinţe, nu putem fi oare consideraţi buni înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă nu ne precupăm de căutarea adevărului?**

De fapt, chiar în Noul Testament există referiri care întăresc ipoteza că alte învăţături divine ar mai fi putut fi încredinţate oamenilor.

De pildă, în Ioan 21:25, apostolul spune: **"Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a facut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta (întreagă) n-ar fi putut încăpea cărţile care s-ar fi scris.",** în 1 Tesaloniceni 5:20-21, Pavel îşi sfătuieşte discipolii: **"Nu dispreţuiţi prorociile, ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ce este bun.",** iar în Apocalipsa14:6, se află următoarea viziune: **"Şi am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veşnică, ca s-o vestească locuitorilor pământului oricărui neam, oricărei seminţii, oricărei limbi şi oricărui popor."**

Puţini dintre semenii noştrii ştiu însă că de peste o sută treizeci de ani, există un vast ansamblu de scrieri spirituale cunoscute sub numele de Noua Revelaţie, ai cărui autori, austriacul Jakob Lorber şi, mai târziu, germanul, Gottfried Mayerhofer, asemenea tuturor profeţilor din scripturi, au susţinut că nu au fost altceva decât simpli mesageri ai cuvântului lui Dumnezeu. Cei doi au explicat foarte clar că aceste scrieri nu au fost concepute de ei, ci au fost, în totalitate, rodul unei dictări misterioase percepute de ei ca venind din zona inimii lor. Autorul real care rostea cuvintele ce erau puse pe hârtie sau erau dictate, la rândul lor, de Lorber şi Mayerhofer, s-a declarat în textele respective a fi... Iisus Hristos Însuşi.

Prin urmare, dacă acceptăm ipoteza susţinută pretutindeni în ansamblul acestor scrieri ce însumează peste 10000 de pagini (cuprinse în câteva zeci de volume), admitem, de fapt, că în cazul acestora, nu avem nimic diferit de ceea ce se poate găsi în Vechiul Testament, acolo unde profeţii relatează ceea ce aud, nemijlocit, de la Dumnezeu. De data aceasta însă, în particular, deşi declară despre Sine că este Jahve, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob, autorul se prezintă cu numele pe care L-a avut întruparea Sa pământean - Iisus Hristos.

Alte diferenţe notabile dintre relatările vechilor profeţi evrei şi revelaţiile puse pe hârtie de către Lorber, între 1840 şi 1864 şi apoi de către Mayerhofer, între 1870 şi 1877 se referă la cantitatea, claritatea şi consistenţa incomparabilă a acestora din urmă. Este, de asemenea, uşor de observat că dacă Iisus Hristos este, cu adevărat, autorul acestor scrieri, El se adresează unei umanităţi, în ansamblu, mai mature din punct de vedere moral şi intelectual, corespunzător nivelului spiritual al acesteia.

Dar să presupunem că nu ne lăsăm atât de uşor convinşi de afirmaţia fundamentală a acestor scrieri – aceea că ele provin, fără nici o intervenţie, de la Iisus Hristos. Să încercăm atunci să ne apropiem puţin de aceşti doi oameni care le-au aşternut, cu cea mai mare uşurinţă şi fără nici cea mai mică ezitare, pe hârtie. De la prima lectură se poate observa că vastitatea şi, mai ales, calitatea extraordinară a textelor lăsate de ei i-ar putea desemna cu uşurinţă drept nişte adevărate genii literare, nişte vizionari, teologi şi mistici fără egal. Primul era însă muzician, iar al doilea, fost ofiţer de carieră. Nici unul dintre ei nu era legat, prin profesie, de religie, ştiinţă, filozofie sau literatură, iar în ce priveşte contribuţia lor personală la compunerea mesajelor pe care le-au aşternut pe hârtie, în acord cu afirmaţiile propriu-zise ale mesajelor, aceasta a

fost negată de ei, cu desăvârşire. Amândoi s-au considerat a fi numai nişte simpli şi umili scribi ai lui Dumnezeu, nişte receptori ai Cuvântului Său, care nu au făcut altceva decât să Îl încredinţeze hârtiei.

Fără a intra într-o analiză a scrierilor, se poate pune imediat întrebarea dacă nu cumva cei doi le-au compus într-o stare mentală anormală caracterizată de simptome halucinatorii. Trebuie să ţinem seama însă că sănătatea lor psihică nu a fost pusă la îndoială de nici unul din cunoscuţii lor. În plus, dosarele psihiatrice evidenţiază un adevăr de necontestat: stările halucinatorii specifice unor asemenea tulburări, lasă amprente inconfundabile asupra grafiei şi, mai ales, conţinutului scrierilor, care sunt din ce în ce mai afectate, pe măsura trecerii timpului.

În ce-l priveşte pe Lorber, de exemplu, s-au păstrat nu doar propriile sale mărturisiri scrise, ci şi afirmaţii ale unor personalităţi ale vremii care au asistat, în decurs de mai mulţi ani de zile, la realizarea operelor Noii Revelaţii, iar aceste relatări prezintă procesul scrierii ca fiind rapid, fluent, fără întreruperi sau retuşuri, iar pe scriitor ca aflându-se într-o stare calmă de receptivitate interioară, pe fondul unei depline lucidităţi. Fie că a scris nemijlocit, fie că a dictat, la rândul său altor persoane, afirmaţiile martorilor arată că Lorber s-a comportat într-adevăr ca şi cum ar fi auzit, într-un fel inaccesibil celor din jurul său, o vorbire clară şi neîntreruptă. Locuinţa sa a fost cercetată pentru a se descoperi posibilele sale surse de informaţie, dar în ea nu a putut fi găsită nici o altă carte cu excepţia Bibliei.

La rândul său, şi Mayerhofer a lăsat câteva mărturisiri scrise despre felul în care se produce această dictare interioară, care confirmă cu claritate faptul că experienţele sale de scriere şi cele ale lui Lorber sunt, întrutotul, similare.

În cazul Noii Revelaţii, spre deosebire de cel al scripturilor cunoscute, există o posibilitate de validare incomparabilă a autorilor şi procesului scrierii, pentru că manuscrisele Noii Revelaţii s-au păstrat. După ce au scăpat de câteva ori de pericolul distrugerii (inclusiv în timpul celui de-al doilea război mondial), ele au fost recuperate şi se află, în marea lor majoritate, de mai multe decenii, în patrimoniul editurii Lorber-Verlag din Germania. Prin urmare, ele pot fi consultate oricând, pentru o evaluare nemijlocită a felului cu totul neobişnuit în care au fost realizate de către cei doi, asupra autenticităţii cărora nu poate plana nici o îndoială.

Pe de altă parte, de-a lungul timpului, editorii şi o parte din grupul de susţinători ai Noii Revelaţii au considerat că şi alte opere mai recente, puse pe hârtie de Bertha Dudde, Johanna Ladner, J. Widmann şi alţii, sunt o continuare a mesajelor divine primite de Lorber şi Mayerhofer, iar ipotezele acestea rămân încă un motiv de dispută între adepţii Noii Revelaţii. În orice caz, fără să intrăm în consideraţii mai atente, putem observa că din acestea lipsesc revelaţiile spirituale profunde despre lumea naturală, descrierile ample de natură istorică şi cele privind existenţa după moarte, predicţiile ştiinţifice şi profeţiile clare din operele de referinţă scrise de Lorber şi Mayerhofer.

Revenind deci încă o dată la Lorber şi Mayerhofer, este demn de semnalat că nici unul din ei nu a urmărit şi nici nu a realizat vreodată un profit, cât de mic, de pe urma operelor respective, deşi ambii s-au îndeletnicit cu munca punerii lor pe hârtie până în ultimele luni ale vieţii lor. Pentru a scrie ceea ce îi dicta acea Voce Interioară, Lorber a renuntat la o viaţă de bunăstare ca dirijor asistent la teatrul din Trieste, câştigându-şi viaţa numai din meditaţiile sale de muzică; astfel, el a reuşit să se dedice, vreme de douăzeci şi patru de ani, consemnării tainicelor revelaţii pe care le-a primit. Pentru această muncă istovitoare, el a fost apreciat numai de câţiva prieteni apropiaţi ai săi şi a murit anonim, aşa cum avea să se întâmple mai târziu şi cu Mayerhofer.

Şi totuşi, ceea ce au aşternut pe hârtie aceşti doi oameni simpli, aproape necunoscuţi în tot timpul care urmat după terminarea misiunilor lor şi până în prezent, depăşeşte cu mult nivelul tuturor scrierilor mistice sau religioase cunoscute. Toate întrebările fundamentale ale umanităţii îşi găsesc răspunsul în textele acestea, un răspuns viu, care poate fi perceput într-o manieră satisfăcătoare de intelectul uman, dar

care are totuşi, profunzimi infinite, ce ating inima omului, rămânând imposibil de cuprins în reprezentările minţii.

Dacă totuşi rămânem la ipoteza că nu Iisus Hristos este autorul real al acestor scrieri, atunci e necesar să ne explicăm cum ar fi putut una sau mai multe persoane fundamental mincinoase, fie ei Lorber şi Mayerhofer, fie alţii care le-au fost sursă de inspiraţie, să promoveze neîncetat cele mai importante valori ale umanităţii, să confirme şi să valideze Scripturile creştine, ideile unor mari mistici, recunoscuţi pentru scrierile lor inspirate, cum ar fi Emanuel Swedenborg şi Jakob Boehme şi comunicările mai recente primite de celebrul misionar indian Sundar Singh? Cum ar fi putut să ofere acum mai bine de o sută de ani o perspectivă asupra lumii de dincolo de moarte care să fie consistentă cu relatări recente, documentate ştiinţific, de experienţe în pragul morţii (NDE) sau trăiri în afara trupului (OBE), să facă predicţii ştiinţifice uluitor de exacte şi profeţii clare privind evoluţia civilizaţiei care s-au confirmat, uneori după dramatice controverse ştiinţifice, decenii după ce au fost puse pe hârtie?

Ce interese oculte ar fi putut avea autorul sau autorii acestor scrieri care s-au priceput să unească laolaltă istoria, religia, literatura, filozofia şi ştiinţele naturale cu o ştiinţă spirituală necunoscută până la ei, în numele unui singur Dumnezeu, care i-a iubit atât de mult pe pământeni încât a ales să coboare ca om printre ei şi chiar să renunţe la viaţa trupului Său, pentru a-i salva din capcanele unei existenţe autodistructive, mortificate, cu totul nedemne de statutul spiritual dăruit lor prin creaţie şi pentru a le deschide calea către viaţa eternă care Îi este proprie?

Singurul interes major pe care-l putem detecta cu onestitate în spatele acestor scrieri (care de altfel, e afirmat şi în ele, de nenumărate ori) este acela de a-i motiva pe oameni să îi iubească pe Dumnezeu şi pe toţi semenii lor, fără nici o condiţionare. Dacă ar mai exista totuşi vreun altul, aflat în contradicţie cu acesta, cu siguranţă că ar fi extrem de prost reprezentat în textele Noii Revelaţii.

Iar de vreme ce iubirea de Dumnezeu şi de oameni, ca şi în cazul Evangheliilor şi a celorlalte scrieri pomenite mai sus, este învăţătura centrală a Noii Revelaţii, orice creştin autentic ar trebui să se simtă stimulat să cerceteze felul în care Noua Revelaţie confirmă, purifică, întăreşte şi dezvoltă lecţiile Scripturilor.

Cel mai bine ar fi însă dacă orice om, indiferent de apartenenţa sa religioasă sau de convingerile sale cele mai profunde, ar încerca să se apropie de această învăţătură extraordinară a iubirii şi a libertăţii, pentru a vedea nemijocit dacă aceasta trezeşte în el un răspuns interior, o recunoaştere mai profundă a inimii şi a conştiinţei sale.

Pentru a ajuta puţin această posibilă apropiere, vom încerca să prezentăm în continuare, într-o manieră simplă, principalele afirmaţii prin care Cuvântul Noii Revelaţii răspunde întrebărilor pe care le-am atribuit mai înainte impactului religiei creştine asupra umanităţii, iar în finalul expunerii, vom adăuga şi câte observaţii care privesc ceea ce ne pare că aduce această învăţătură spirituală, în mod cu totul particular, oamenilor acestui început de mileniu.

❖ Există într-adevăr Dumnezeu, creatorul unic al tuturor văzute şi nevăzute?

Dumnezeu există şi este nu doar Creatorul, ci şi Susţinătorul permanent al întregii manifestări vizibile şi invizibile.

❖ Ce sau cine este Dumnezeu? Cum putem înţelege Trinitatea Divină prezentată de scripturile creştine?

Dumnezeu este o infinită, eternă şi dintotdeauna existentă Fiinţă originară, care are, la rândul Său, o natură triunitară (prezentată şi în Scripturile creştine=: în mod esenţial, El este **Iubirea divină** sau **Tatăl**; aspectul existenţial al Tatălui este **Înţelepciunea divină** (Conştienţa de Sine a Iubirii divine) sau **Fiul**, iar aspectul creator şi manifestat al Fiului şi Tatălui deopotrivă, este **Voinţa divină** (Puterea Iubirii divine) sau **Spiritul Sfânt**.

> ***"Iată, Dumnezeu este un Spirit absolut pur şi etern. Acet spirit etern ete cea mai pură şi mai clară iubire şi, prin urmare, viaţa eternă în sine. Iubirea este, în acelaşi timp, un foc şi, în acesta, o lumină strălucitoare, iar toate acestea sunt adevărul.***
> ***În Dumnezeu, baza eternă şi originară a tuturor fiinţelor, este deci şi cea mai completă conştienţă de sine, cea mai înaltă inteligenţă, înţelepciune şi putere; dacă nu ar fi astfel, atunci nimic nu ar fi fost vreodată creat, căci ceea ce este nimic în sine nu poate niciodată să se formeze pe sine ca ceva anume."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 20, 24:6-7)***

Nici unul din aspectele divine nu are o natură diferită de celelalte, pentru că în fiecare dintre acestea, Dumnezeu este un sumum infinit de particule spirituale sau centre spirituale primordiale, aflate în diverse grade de activare şi relaţionare reciprocă. Aspectul de Înţelepciune divină şi cel de Voinţă divină, derivă din aspectul Său primordial de Iubire divină (sau, altfel spus, sunt forme automodificate ale Acestuia, determinate de anumite stări de activare şi relaţionare dintre particulele Sale spirituale); ele coexistă simultan cu Acesta şi se întrepătrund reciproc, în aşa fel încât alcătuiesc o singură entitate, individuală şi personală, în care există un echilibru desăvârşit şi etern al tuturor părţilor.

Ni-L putem reprezenta deci pe Dumnezeu ca Iubirea originară şi infinită, în esenţa, conştienţa şi manifestarea Sa: esenţa sau spiritul său primordial fiind Iubirea divină, conştienţa, Cuvântul sau sufletul Său primordial fiind Înţelepciunea divină, iar întreaga creaţie spirituală şi materială constituind trupul Său sau gândurile şi ideile Înţelepciunii manifestate de puterea Voinţei atotputernice a Iubirii divine[1].

❖ Ce este omul dincolo de trupul său fizic? Ce este sufletul şi ce este spiritul (duhul) omului? Care este relaţia lor cu trupul?

> ***" Spiritul viu din om este eterna Mea iubire şi înţelepciune care crează, aranjează şi menţine totul, iar acest spirit este, de fapt, adevăratul şi, în sine, deja eternul om din om, acela care, pentru a deveni independent se acoperă pe sine numai în cursul timpului cu un suflet şi un trup în conformitate cu ordinea Mea eternă din el şi trece astfel într-o formă exterioară, vizibilă."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 21, 53:10)***

O fiinţă umană este, sub aspect spiritual, un suflet înzestrat cu intelect, voinţă liberă şi conştiinţă, o entitate substanţială care are o corporalitate cu totul asemănătoare celei fizice (întrepătrunzând-o pe aceasta în toate părţile corespunzătoare sieşi) şi care poartă în inima sa, un spirit divin sau, altfel spus, un centru de viaţă şi manifestare divină. Acesta din urmă nu este o creaţie, adica un gând fixat de voinţă al lui Dumnezeu, asemenea sufletului, ci este chiar o parte a Fiinţei Sale originare.

Acest spirit din Dumnezeu animă neîncetat sufletul şi, prin intermediul acestuia, trupul, generând astfel viaţa psihică şi fizică a omului. Toate emoţiile, gândurile, sentimentele şi actele de voinţă ale omului îşi au sursa în spiritul său, dar sunt apoi condiţionate şi modelate de cele trei instanţe

[1] De fapt, putem descoperi în Noua Revelaţie că toate afirmaţiile fundamentale ale teologiei creştine, cu privire la atributele lui Dumnezeu, sunt adevărate (unicitate, nedeterminarea, nelimitarea, perfecţiunea infinită, realitatea absolută, omniprezenţa, eternitatea, viaţa, libertatea absolută, autosuficienţa în cunoaşterea şi iubirea de sine, omniscienţa şi omnipotenţa, sfinţenia, bunătatea şi dreptatea, esenţa şi manifestarea concomitentă, imuabilitatea, etc.). Noua Revelaţie le confirmă şi explică în diferite contexte, iar acestea sunt consistente cu principala reprezentare a lui Dumnezeu ca Tată, Fiu şi Spirit sau Iubire, Înţelepciune şi Voinţă divină.

sufleteşti specific umane – **intelectul, voinţa liberă** şi **conştiinţa**.

Intelectul sau conştienţa de sine a sufletului, este sistemul senzorio-cognitiv substanţial (astral) care recepţionează şi prelucrează, după legi date apriori, informaţii despre mediul exterior omului şi stările corpului său, parvenite prin intermediul simţurilor şi creierului omenesc, mesaje (gânduri, emoţii şi sentimente) comunicate de spiritul interior, şi, în plus, prelucrări sau imagini pe care el însuşi le-a creat în trecut despre toate acestea.

“Şi, iată, aşa cum e acum, aşa a fost şi, de asemenea, va fi în viitor, căci fiecare persoană posedă iubirea, voinţa şi raţiunea sa în libertate. Chiar dacă înţelege întregul adevăr cu raţiunea sa, el vede apoi cu ochii săi lacomi humea, cu numeroasele sale atracţii şi nu vrea şi nu poate să îşi întoarcă inima de la acestea, pentru că trupul lui le preferă pe acestea în locul lucrurilor spirituale pe care ochiul său senzorial nu le poate vedea, iar carnea sa nu le poate simţi.
În plus, lenea este foarte tipică pentru om. El are adesea o bună intenţie după alta, dar atunci când el atrebuie să acţioneze complet pe baza acestora toate, carnea sa leneşă şi pofticioasă rezistă împotriva lor şi atrage în jos sufletul, către ceea ce este mai important pentru lenea şi pofta sa. “

(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 24: 49: 4 - 6)

După naştere, intelectul sufletesc este activat gradual, prin intermediul senzaţiilor şi informaţiilor care ajung prin intermediul nervilor la creierul fizic, şi apoi, printr-un sistem foarte complex de scriere, sunt impregnate în dublura eterică a creierului, sub formă de imagini. Dacă omul are parte de o educaţie morală şi o învăţătură spirituală corectă, dar mai ales, de o cultivare înţeleaptă din partea celor reponsabili de creşterea sa, intelectul nu se rigidizează sub presiunea strictă a mesajelor cu conţinut material care îl incită permanenţă în timpul perioadei de veghe. Prin urmare, el devine (sau rămâne) capabil să perceapă şi mesajele subtile venite din partea spiritului, pe calea conştiinţei, rămânând pentru suflet un instrument util şi flexibil prin care acesta îşi poate manifesta impulsurile spirituale.

Voinţa liberă nu este altceva decât capacitatea de manifestare independentă a sufletului, care are la bază concurenţa naturală a voinţelor izvorâte din diversele ataşamente ale omului, inclusiv voinţa de urmare a propriei conştiinţe. Toate aceste voinţe distincte nu sunt altceva decât impulsuri de manifestare a ataşamentelor respective, pentru că fiecare dintre ele are nevoi de cunoaştere, relaţionare si creaţie specifice. Lupta ce apare în suflet atunci când mai multe asemenea nevoi se manifestă simultan şi ajung să fie conştientizate de intelect, este soluţionată la nivelul acestuia din urmă, printr-un complex proces de decizie, în care nu sunt implicate decât spiritul şi sufletul în cauză, niciodată vreun alt factor extern acestora.

Conştiinţa este un organ sufletesc ce transmite intelectului, fie sub forma unei simţiri a valorilor, fie, propriu-zis, ca voce, aprecieri venite din partea propriului spirit, a îngerilor sau chiar a lui Dumnezeu. Toate adevărurile spirituale fundamentale pot fi recunoscute (sau validate intuitiv) de către intelectul uman ca valori ale sufletului, datorită percepţiei subtile a mesajelor conştiinţei.

Pentru o mai bună înţelegere, să încercăm acum o reprezentare ceva mai dinamică a desfăşurării vieţii sufleteşti a omului. Iubirea fundamentală a spiritului divin aflat în sufletul individual, capătă încă de la naştere o varietate mereu în creştere de orientări către nevoi, plăceri, fiinţe, lucruri sau imagini care constituie obiecte ale percepţiei şi de care sufletul se simte atras. Acestea pot fi numite ataşamente ale omului sau, în limbajul Noii Revelaţii, iubirile sale bune sau rele, din perspectiva ordinii divine.

Există în orice suflet, o permanentă mişcare interioară a acestor ataşamente, corespunzător cu percepţiile sale exterioare sau interioare (reprezentări, amintiri). Ataşamentele se pot sprijini reciproc sau, aşa cum am arătat înainte, pot concura unul cu altul, ceea ce face ca voinţa liberă a sufletului să stimuleze intelectul şi spiritul (implicit conştiinţa), în lupta pentru o decizie. Aşa cum am spus înainte, orice decizie conştientă a omului este, asemeni voinţei care conduce la ea, liberă, iar aceasta indiferent de constrângerile exterioare. Ea nu depinde decât de ataşamentele sufletului şi de ceea ce s-a construit în intelectul său, ca imagine a lumii şi a vieţii sale.

Toate trăirile omului, cu excepţia gândurilor mecanice provenite din anumite

procese inerţiale ale creierului, sunt generate de spirit şi modelate prin intermediul instanţelor sale sufleteşti, formând laolaltă o structură sufletească suplimentară, care dispune de o dinamică şi o funcţionare proprie, exact ca şi sufletul în aspectul său corporal. Ea este aşa-numita sferă de viaţă a sufletului care înconjoară corpul substanţial propriu-zis al acestuia; prin intermediul său, sufletul se manifestă şi este capabil să perceapă nemijlocit realităţile din zona astral-spirituală a existenţei, căreia îi aparţine.

Realitatea acestei percepţii sufleteşti despre care au mărturisit în toate timpurile percepţiile clarvăzătorilor sau experienţele extracorporale (care în ultimele decenii au fost atestate în manieră ştiinţifică), rămâne însă de neexperimentat pentru acei oameni ale căror suflete sunt dominate exclusiv de experienţele lor fizice. Ocazionale intuiţii sau coincidenţe extrem de improbabile, care sunt explicate prin concepte ca „telepatie” sau „sincronicitate”, sunt însă evenimente comune în vieţile multora şi ele îşi pot găsi, de asemenea, o explicaţie foarte clară în reprezentările pe care le găsim în Noua Revelaţie despre sufletul omul.

❖ Care este sensul scurtei vieţi pământene a omului?

Această viaţă pământeană îi este dăruită omului (adică sufletului) de către Dumnezeu, ca probă fundamentală de existenţă, necesară lui pentru a deveni capabil să primească viaţa eternă, adică viaţa spirituală, desăvârşită şi inalterabilă care îl caracterizează pe Dumnezeu Însuşi.

> ***„Învăţătura Mea şi divina Înţelepciune din ea este adevărata apă vie. Sufletul aceluia care va bea din ea va fi curând plin de toată înţelepciunea şi va fi îndestulat pentru totdeauna. Şi niciodată nu va mai simţi sete sau foame pentru vreun adevăr sau vreo înţelepciune mai înaltă.”***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 23, 43:2-3)***

Sufletul închis într-un trup material şi supus numai interacţiunii cu acesta şi, implicit, cu lumea fizică, se află, din punct de vedere spiritual, în singura stare de moarte posibilă pentru el - aceasta fiind însă o probă temporară de existenţă foarte importantă pentru evoluţia sa. Să explicăm puţin afirmaţia de mai sus.

Omul dezvoltă încă de la naşterea sa o iubire foarte puternică pentru trupul său şi pentru cele ce aparţin naturii materiale, efemere, a lumii, iar această iubire, în toate formele sale, se află într-o contradicţie ireductibilă cu iubirea corectă, prin care sufletul poate progresa pe drumul asemănării cu Creatorul său. Mai mult, dat fiind că iubirea aceasta corectă, nu e doar calea, ci şi viaţa fundamentală a lui Dumnezeu şi, implicit, a fiecărei fiinţe create, odată ce se află în afara acestei iubiri şi, adesea, complet inconştient de ea, sufletul nu poate fi decât în mod aparent viu... adică viu în conformitate cu legile trupului său de care este legat, şi nu în conformitate cu propriile sale legi, care se află la un nivel spiritual incomensurabil mai înalt decât cele fizice.

Tocmai de aceea, pentru ca, în ciuda opoziţiei acestor ataşamente naturale, formele superioare de iubire să se poată dezvolta liber în inimile lor, oamenilor le-a fost dată, încă de la crearea lor, învăţătura supremei iubiri. Ea le-a adus cunoaşterea de sine şi de Dumnezeu de care fiecare om născut în trup are nevoie pentru a renaşte în viaţa spirituală şi toată această cunoaştere se poate rezuma în mod esenţial la ideea că singurul mijloc prin care omul poate evolua dincolo de condiţia precară a vieţii materiale, efemere, este trăirea în iubire de Dumnezeu şi de oameni, care se manifestă prin acţiunea liberă, izvorâtă din aceasta.

Spre deosebire de orice dovadă nemijlocită a divinului, învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu nu constrânge libera voinţă a omului; ea doar trezeşte iubirea lui fundamentală, spiritul său încă adormit, pentru ca sufletul, devenind conştient de manifestarea acestuia, să adere la el prin propria sa alegere, devenind în toate

asemenea lui şi apoi, una cu el. Prin această atingere delicată a spiritului din om, Dumnezeu dă un impuls spre evoluţie întregii fiinţe umane, dar aceasta fără a pune sufletul pe o cale implacabilă, pentru că el rămâne să se dezvolte în continuare, fără nici o constrângere, printr-o luptă continuă şi perseverentă cu obişnuinţele şi cerinţele vieţii sale trupeşti. Când în finalul acestei lupte, sufletul ajunge la nivelul spiritului său divin, meritul îi aparţine nu doar lui Dumnezeu, ci şi, în cea mai mare măsură corespunzătoare libertăţii sale, lui însuşi. El se transformă astfel, după dorinţa şi destinul hărăzit sieşi de Creatorul său, dintr-o fiinţă creată, într-una autocreată şi capabilă de o eternă autocreare, într-un adevărat copil al Tatălui, asemănător cu El în toate privinţele.

"Cred că acum ai înţeles că omul a fost creat de Dumnezeu pentru a ajunge la cel mai înalt ţel, indiferent dacă este bărbat sau femeie, indiferent ce culoare a pielii sau stare socială are, iar spiritului său nu-i poate fi dată niciodată vreo lege cu « trebuie », dacă va fi să ajungă în cele din urmă la ce a fost el menit de Dumnezeu."

(Marea Evanghelie a lui Ioan II,Cap. 30 :1)

Având în vedere importanţa fără egal a acestei educaţii spirituale a umanităţii, care a fost destinată să devină o comunitate perfectă a copiilor lui Dumnezeu, putem înţelege cele afirmate prin Cuvântul Noii Revelaţii... şi anume că El a găsit întotdeauna cele mai potrivite mijloace pentru a educa umanitatea în toate timpurile. Astfel, începând cu perioada apariţiei primilor oameni, El s-a folosit de îngeri, apoi de profeţi, pentru ca, în momentul cel mai critic al istoriei pământene, a venit El Însuşi în trup, ca Fiu al Omului, pentru a da fiinţelor umane şi întregii Sale creaţii nu doar învăţătura Sa, ci şi exemplul ultim al unei vieţi desăvârşite pe acest pământ, împreună cu recunoaşterea continuării acesteia, într-un corp complet spiritualizat, după moartea fizică.

Nici înainte şi nici după această manifestare supremă a nesfârşitei iubiri a lui Dumnezeu pentru oameni, nu a trecut nici măcar un secol în care El să nu fi trezit profeţi sau clarvăzători capabili să transmită oamenilor, cu acurateţe, lecţiile înţelepciunii divine. Faptul că aceste învăţături spirituale au trecut neobservate sau au fost preluate şi deformate de anumite şcoli iniţiatice sau instituţii religioase, nu i se poate imputa câtuşi de puţin lui Dumnezeu, ci numai acelora care cunoscându-le, fie le-au folosit prost, corupţi de interesele lor egoiste, fie, din indolenţă, le-au lăsat sa se piardă.

"Acceptaţi această mare învăţătură […] ca dovadă a iubirii Mele, o iubire care în contrast cu a voastră, cunoaşte numai uitarea, iertarea şi răsplata."
(Secretele vieţii)

E clar pentru oricine că nu poate exista iubire adevărată fără cunoaşterea şi înţelegerea celor iubite. Învăţătura venită de la Dumnezeu, n-a fost niciodată altceva decât o ofertă pentru oameni, o chemare de a-şi cunoaşte şi înţelege Creatorul într-o măsură suficientă pentru ca ei să îşi poată înlătura singuri din suflete, ataşamentele inferioare, materiale şi egoiste, şi să se preocupe, în schimb, de dezvoltarea iubirii de Dumnezeu şi de oameni, adică a singurei puteri reale care poate aduce fericirea şi viaţa adevărată, în conformitate cu ordinea divină a creaţiei.

- **Ce a fost şi ce este, de fapt, creaţia lui Dumnezeu? Ce este materia, din perspectiva Creatorului său şi ce este spiritul? Cum se explică varietatea vieţii materiale şi evoluţia sa în complexitate? Care este sensul vieţilor individuale ale fiinţelor acestui pământ?**

Prima creaţie a lui Dumnezeu a fost una pur spirituală. El a realizat din gândurile şi ideile esenţei Sale fiinţe spirituale perfecte după ordinea Sa, pe care le-a înzestrat la rândul lor cu putere de creaţie.

Scopul existenţei acestor entităţi a fost acela de a fi receptacole ale iubirii, gândirii şi voinţei divine, care să trăiască în eternitate, într-o armonie din ce în ce mai

desăvârşită cu creatorul lor, bucurându-se de desfârşitele Sale beatitudini şi creând, la rândul lor, nenumărate fiinţe asemănătoare cu ele, astfel încât Dumnezeu să se recunoască pe Sine Însuşi, în infinitele Sale potenţialităţi manifestate în dezvoltarea permanentă a mereu înnoitei Sale creaţii.

Aceşti îngeri primordiali au dispus de o voinţă liberă, putând să se supună sau nu voinţei şi ordinii lui Dumnezeu care le-au fost făcute cunoscute. Acest lucru a fost posibil pentru că toate aceste fiinţe spirituale au fost create cu conştienţa asemănării fundamentale cu Dumnezeu, dar şi cu aceea a dependenţei lor de El - în perpetua concurenţă a acestor conştientizări aflându-se sursa libertăţii existenţiale, adică a posibilităţii de a alege şi de a decide asupra propriei manifestări: în conformitate cu ordinea divină, sau împotriva acesteia.

Prima fiinţă creată de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Sa a fost şi cea mai apropiată de El, dintre toate. Acest înger al Luminii sau Înţelepciunii divine, s-a bucurat de cea mai mare cunoaştere şi putere posibilă pentru o fiinţă creată; prin el, ca receptacol permanent al gândurilor şi ideilor Sale, Dumnezeu a realizat apoi întreaga Sa creaţie spirituală.

Neputându-l însă percepe nemijlocit pe creatorul său, de a cărui existenţă era totuşi conştient, îngerul luminii a crescut tot mai mult în orgoliul asemănării lui cu Acesta şi a început să lucreze pentru a-L înlătura din creaţia Sa şi a-I lua locul. Aceasta a constituit căderea spirituală a lui Lucifer care, prin opoziţia fatală cu ordinea care a stat la baza propriei existenţe, l-ar fi anihilat pentru totdeauna, dacă Iubirea divină nu ar fi recurs la limitarea drastică a libertăţii sale de manifestare. Această limitare a echivalat cu fixarea imensului său suflet într-o formă extrem de constrictivă - dictată de voinţa divină - care nu este alta decât universul material cunoscut nouă.

> ***"Acesta este rațiunea pentru care Satan cel căzut face cu lăcomie, chiar şi în ziua de astăzi, orice efort pentru a-şi reuni ființa sa originară cu aceea din sufletul şi spiritual omului individual, în scopul de a câştiga puterea care la începuturi a fost a sa. Dar el a fost divizat şi împrăştiat în toată lumea creației, în aşa fel încât să nu-şi mai poată regăsi puterea vreodată. Ființa sa spirituală a fost preschimbată în materie, din care provine esența astrală sau sufletească a fiecărei ființe omeneşti. O nouă esență spirituală e imprimată în esența astrală, în aşa fel încât din fiecare parte a sa apare o ființă întreagă, exact ca şi ființa care a fost creată la origine şi care prin mândria şi expansiunea ideilor sale, a vrut să se ridice deasupra lui Dumnezeu. Dar astfel, el s-a risipit şi s-a dispersat infinit, aşa încât nimic nu a rămas din el în afara "Eu-lui" său şi a fundamental relei sale voințe. "***
>
> ***(Pământul și Luna, 52)***

Evoluţia întregii lumi materiale şi sufleteşti nu are, de altfel, alt scop, decât recuperarea treptată a acestui suflet primordial, adică aducerea sa la ordinea şi la acceptarea graţiei divine. Pentru aceasta, fiecare corp sau parte distinctă a materiei, începând de la nivel atomic, este înzestrată de Dumnezeu cu un centru spiritual pur, din Sine Însuşi, corespunzător în inteligenţă, adică în organizare spirituală, cu complexitatea părţii respective. Acest centru spiritual (sau spirit) interior conduce treptat fiecare entitate materială, de-a lungul multor trepte de evoluţie, prin lumea materială şi sufletească, până la realizarea spirituală finală, adică întoarcerea efectivă în fiinţa lui Dumnezeu, care se poate petrece numai atunci când respectiva parte se află în compoziţia unui suflet omenesc care s-a unit cu spiritul său. Această asociere a tuturor specificelor sufleteşti şi materiale cu un spirit pur din Dumnezeu, le asigură tuturor existenţa eternă, chiar dacă pentru o vreme mai scurtă sau mai lungă, ele se află în afara ordinii divine. Nu numai că nici un suflet omenesc nu este pentru totdeauna pierdut pentru Dumnezeu, dar nici măcar un singur atom creat de El, din Sine Însuşi. Asigurarea aceasta este cea mai puternică mărturie a infinitei iubiri a lui Dumnezeu pentru întreaga Sa creaţie.

> ***"Nici un suflet sau particulă spirituală pe care Eu am trimis-o vreodată în vastele spații ale creației Mele nu poate fi pierdută, ci trebuie pe deplin respectată."***
>
> ***(Secretele vieții)***

O scurtă descriere a nivelelor de existenţă manifestate în materie începe cu forţele naturii, care nu sunt altceva decât asociaţii de spirite divine pure, însă foarte simple, ghidate în mod nemijlocit de voinţa lui Dumnezeu.

> *"Dar, ca pe o indicație, pot să vă spun aceasta deocamdată: că totul, şi încă în plus față de ce conține pământul, din centrul să şi până la cea mai înaltă regiune a aerului, este substanță sufletească. Dar această substanță se află pentru un anumit timp, până la eliberarea sa, în condiții foarte diferite de judecată, de la foarte puternice, la foarte delicate. Şi din cauza aceasta, ea apare pentru ochiul fizic, ca şi pentru simțirea omului în lumea aceasta, vizibil şi tangibil ca materie compet moartă, de la cea mai dură, la cea mai fragilă."*
>
> *(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 21: 3)*

Mineralele sunt acele uniuni de spirite provenite din vechiul suflet al lui Lucifer, (devenit, prin căderea sa, Satan), care sunt supuse de către voinţa divină unor restricţii de existenţă maxime, astfel încât, luând forma unui corp material, ele nu mai cunosc, ca manifestare a existenţei lor, decât inerţia, forţa care urmăreşte restabilirea unei stări de existenţă pasive, care se autoperpetuează fără nicio intenţie de evoluţie.

Spre deosebire de minerale, fiinţele pe care noi le considerăm vii (sau "însufleţite"), nu sunt doar corpuri materiale, ci şi suflete, care dau asociaţiei de spirite conţinute în ele o individualitate distinctă, relativ autonomă şi, legat de aceasta, o capacitate de mişcare şi de reproducere.

Evoluţia perceptibilă a corpurilor materiale ale fiinţelor de pe pământ spre structuri capabile să susţină inteligenţe din ce în ce mai complexe, este, de fapt, numai o reflexie parţială a mişcărilor asociaţiilor spirituale şi sufleteşti care crează şi susţin aceste corpuri materiale, în plan astral. Astfel, după ce îndură proba vieţii pământene în corpurile pe care şi le-au creat pentru aceasta, spiritele şi sufletele mai simple se grupează şi organizează, sub coordonarea forţelor voinţei divine, formând spirite şi suflete structurate superior, care îşi construiesc apoi trupuri corespunzătoare. Toate noile apariţii de elemente materiale şi fiinţe pământene sunt manifestări dirijate de voinţa divină ale unor asemenea elaborări sufleteşti şi spirituale[2].

Procesul se derulează întotdeauna până la atingerea statutului de suflet omenesc. Acesta conţine specifice sufleteşti corespunzătoare tuturor regnurilor pământene, la care se adaugă, într-o structură de o complexitate infinită, nenumărate adiţii spirituale şi este pe deplin apt să găzduiască în inima sa, particula spirituală supremă, înzestrată cu toate capacităţile fundamentale ale lui Dumnezeu.

Pentru a da un răspuns mai complet acestei chestiuni, revenim şi aici cu câteva precizări care se pot întâlni, într-o formă oarecum diferită, în expunerea precedentă. În cazul sufletului uman, adică a omului propriu-zis, scopul existenţei sale în trupul material este purificarea şi perfecţionarea sa până la atingerea unei armonii depline cu spiritul său. Starea raportării sale la spirit îi este indicată sufletului de către instanţa conştiinţei sale. Dar nu doar conştiinţa îi este lui dată drept călăuză pe drumul spre desăvârşire, ci şi învăţătura înţelepciunii divine, care este singura hrană corectă a spiritului său.

Primind această învăţătură a iubirii de Dumnezeu şi de oameni şi, în mod necesar, trăind după principiile sale, spiritul se trezeşte în suflet şi începe să se activeze, să se manifeste din ce în ce mai puternic, impulsionând transformarea întregului suflet după chipul şi asemănarea lui. Aceasta înseamnă că sufletul decoperă în aceste principii spirituale tot suportul care îi este necesar pentru a se purifica de ataşamentele care nu sunt conforme cu demnitatea spirituală pentru care el a fost creat, permiţând astfel ca cele mai puternice ataşamente ale sale să devină iubirea liberă şi necondiţionată de

[2] Ipotezele şi observațiile paradigmei "Intelligent Design", care a câştigat mulți adepți în lumea ştiințifică în ultimele două decenii sunt, deci, conforme cu dezvăluirile acestui nou Cuvânt al Domnului (pentru edificare, se pot studia, printre altele, primele capitole din "Pământul şi Luna" şi „Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 21, cap. 3: Substanța sufletului şi eliberarea sa graduală de materie")

Dumnezeu şi de oameni.

Când această manifestare interioară a spiritului transformă întregul său suflet, făcându-l cu totul după chipul şi asemănarea sa, renaşterea spirituală a omului este împlinită. Sufletul omenesc a desăvârşit căsătoria mistică, indestructibilă şi eternă cu spiritul său divin, deci s-a făcut una cu iubirea şi viaţa sa fundamentală şi, prin aceasta, a devenit desăvârşit în toate atributele fundamentale care îl caracterizează pe Dumnezeu Însuşi. Altfel spus, omul s-a transformat în deplină libertate, după chipul şi asemănarea Tatălui său şi a devenit un adevărat copil al lui Dumnezeu.

> ***"Voi ştiţi că fiecare om trebuie, independent de atotputernicia voinţei dumnezeieşti, să se dezvolte şi să se formeze pe sine, din sine, după ordinea recunoscută a lui Dumnezeu, pentru a deveni astfel un copil liber al lui Dumnezeu.***
>
> ***Mijlocul cel mai recomandat, cel mai puternic şi, prin urmare, cel mai eficient, este iubirea pentru Dumnezeu şi, în aceeaşi măsură, iubirea pentru aproape, bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, asta nu contează.***
>
> ***Iar alături de iubire stau adevărata smerenie, blândeţea şi răbdarea, căci adevărata iubire nici nu poate exista fără acestea trei şi nici nu este iubire adevarată şi curată fără ele."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, III, cap. 241, 2-4)***

Această transformare a sufletului poate avea loc şi cât încă el se află în trup fizic[3], dar, în cele mai multe cazuri, numai după despărţirea de acesta, când sufletul subzistă ca atare, în corporalitatea sa spirituală. De asemeni, după cum se întâmplă în câteva cazuri prezentate în Marea Evanghelie a lui Ioan, sufletul ajuns în lumea de dincolo, poate să se reîncarneze, pentru a mai trece încă o dată prin proba trupului şi a obţine astfel, mai repede, statul de copil al lui Dumnezeu. Reîncarnarea pământeană nu este însă o regulă generală pentru evoluţia sufletelor[4] şi nici un eveniment de dorit, căci nimic nu-i apare mai respingător unui suflet liber care a cunoscut viaţa aceasta, decât reîntoarcerea în temniţa, atât de constrângătoare şi de întunecată, a trupului.

Dar de ce îi este însă necesar sufletului să se purifice de ataşamentele sale inferioare, înainte de a ajunge la renaşterea spirituală? Nu poate exista nici un suflet care să nu aibă asemenea ataşamente şi care să ajungă la uniunea definitivă cu spiritul său numai primind cunoaşterea divină?

În deplin acord cu scrierile Bibliei, Noua Revelaţie dă un răspuns negativ la acestă întrebare. Cauza acestei imposibilităţi rezidă în faptul că întreaga umanitate se află, încă de pe vremea primilor oameni, pe o cale greşită de existenţă, iar sursa primară a acestei deviaţii generale şi inevitabile a tuturor sufletelor omeneşti de la condiţia spirituală pentru care ele au fost create, este greşeala sau păcatul dintâi al primilor oameni de pe pământ.

- **Cum au apărut primii oameni? Sunt adevărate relatările biblice care prezintă ideea că ei au fost creaţi direct de Dumnezeu şi nu au provenit din evoluţia naturală a vieţii pe pământ? Cum ar putea fi posibil ca păcatul primilor oameni de pe pământ să fi fost condiţia suficientă a căderii spirituale a întregii umanităţi?**

Aceste prime fiinţe umane pământene nu au apărut ca urmare a evoluţiei sufleteşti descrise înainte, la nivelul planetei noastre; sufletele lor nu au fost uniri de suflete mai simple provenite din diverse regnuri ale naturii şi înzestrate cu un spirit divin

[3] O relatare a Vechiului Testament, confirmată de Noua Revelaţie (Marea Evanghelie a lui Ioan) este că Ilie a ajuns în cer, direct, fără a mai muri trupeşte. În el avem exemplul unui om a cărui renaştere spirituală a fost deplină, adică nu s-a rezumat doar la spiritualizarea completă a sufletului, ci şi aceea a trupului său.

[4] Ideea reîncarnării inevitabile, obligatorii şi perpetue se află la baza cosmologiilor şi antropologiilor legate de vechea spiritualitate orientală (hinduism, teozofii, antropozofie, diverse şcoli New Age)

corespunzător (cum avea să fie, mai târziu cazul marii majorităţi a oamenilor) şi nici nu au fost, cum s-ar putea presupune, perfecţionări ale sufletelor fiinţelor hominide, devenite capabile să asigure manifestarea unui spirit divin.

Sufletul lui Adam a fost, în întregime, o creaţie divină nemijlocită, ca şi sufletul primului înger creat. Numai pentru trupul său au fost folosite elemente provenite din această lume materială. În cazul Evei, sufletul său a fost creat, pornind de la o parte din sufletul pur al primei fiinţe umane de pe pământ. Ambele suflete au primit la crearea lor o particulă spirituală divină supremă, din inima fiinţei originare a lui Dumnezeu.

Adam şi Eva, au trăit pentru mult timp o viaţă de beatitudine, ca stăpâni suverani ai întregii naturi percepute de ei. Având însă şi ei o voinţă liberă, asemenea tuturor îngerilor şi celorlalţi oameni din univers, au ales la un moment dat să încalce un comandament divin care le-a fost dat ca probă fundamentală de maturizare spirituală. Neascultarea lor a avut drept consecinţă căderea în tentaţia pregătită de Satana, adică întemeierea unei relaţii fizice între ei, într-un moment în care sufletele lor nu erau încă pregătite pentru aceasta. Păcatul având implicaţii îngrozitoare, a fost iertat de divinitate numai după o judecată cumplită a întregii creaţii. Preţul menţinerii în existenţă a creaţiei a fost plătit, 4000 de ani mai târziu, prin sacrificiul Înţelepciunii Divine Însăşi, de dragul Iubirii eterne. Slăbiţi deja spiritual, primii oameni au repetat mai târziu păcatul, în condiţiile altei tentaţii satanice, împreună cu urmaşii lor. Aceasta a condus la o altă, inevitabilă judecată: cu toţii au trebuit să părăsească ţinutul paradisiac dăruit de Dumnezeu, iar sufletele lor s-au întrepătruns total cu trupurile, ceea ce a avut ca urmare orbirea spirituală completă, care a fost transmisă apoi, pe calea eredităţii sufleteşti şi trupeşti, tuturor generaţiilor de oameni ce aveau să populeze pământul[5].

În felul acesta, toţi oamenii născuţi în trup după Adam şi Eva, au devenit incapabili să se mai perceapă pe ei înşişi ca suflete, adică incapabili să mai conştientizeze oricare percepţiile lor spirituale şi, implicit, să mai poată acţiona asupra lumii ca nişte fiinţe spirituale. Puterile de „domn al Pământului" cu care a fost înzestrat primul suflet de om creat pe pământ, care au făcut ca întreaga natură vizibilă să se supună voinţei sale libere, au dispărut, iar pământenilor nu le-a mai rămas decât posibilitatea de a interacţiona cu lumea prin forţele intelectului şi muşchilor trupului, în strictă dependenţă de funcţionarea simţurilor, nervilor şi creierului fizic. Prin urmare, încă de la naştere, oamenii au fost condamnaţi de alegerile greşite ale celor dintâi strămoşi ai lor, să nu se poată percepe pe ei înşişi şi întreaga lume din jurul său altfel decât ca existenţă corporală, materială şi mentală. Viaţa sufletească a oamenilor a intrat cu totul sub dominaţia senzaţiilor şi imaginilor provenite din lumea materială iar ei nu au putut păstra nici o urmă a experienţelor lor pur spirituale dinaintea ori din timpul vieţii lor pământene.

În această stare de totală orbire spirituală[6], numai învăţătura spirituală, primită într-o formă mai voalată sau mai clară sau, în foarte puţine cazuri, revelaţiile nemijlocite şi foarte limitate ale lumii spirituale, le-au fost lăsate oamenilor de Dumnezeu ca mijloace de trezire sufletească.

---

[5] În capitolele 7-14, din "Casa Domnului" vol. I (Lorber), se găseşte o descriere a creaţiei primilor oameni şi apoi a celor două păcate ale primilor oameni, care au avut drept consecinţă alungarea din paradis şi pierderea demnităţii spirituale atribuite lor prin creaţie. Limbajul încărcat de semnificaţii spirituale din Casa Domnului este însă greu de înţeles pentru omul actual şi, deşi Casa Domnului este prima lucrare a Noii Revelaţii, recomandăm ca ea să fie abordată după ce a fost studiată "Marea Evanghelie a lui Ioan". Despre primii oameni sunt, de asemenea, referiri şi explicaţii importante în "Marea Evanghelie a lui Ioan", care clarifică şi unele reprezentări din Casa Domnului (vol. I, 164, vol. IV, 162, etc.), dar şi în volumul "Pământul şi Luna", cap.53

[6] Din "Marea Evanghelie a lui Ioan", "Saturn" şi altele opere ale Noii Revelaţii, aflăm, de asemenea, că nicăieri în universul material nu există fiinţe umane care să fie supuse unei probe de viaţă fizică, implicând o asemenea orbire spirituală completă, ca în cazul pământenilor. Nicăieri condiţia umană nu este mai dură şi mai amară ca aici şi, tocmai de aceea, iubirea divină recompensează mai mult ca oriunde eforturile de înălţare sufletească a oamenilor; în fapt, Domnul afirmă în repetate rânduri în Noua Revelaţie că numai cei care trec prin proba de viaţă a acestui pământ, fie ei suflete provenite din evoluţia vieţii de pe acest pământ, fie fiinţe umane originare din alte lumi stelare, fie chiar îngeri, pot atinge nivelul cel mai înalt de apropiere de Dumnezeu la care poate aspira o fiinţă creată – acela de copil al Său.

Păcatele primordiale al primilor oameni, pe care trebuie să le înţelegem ca pe nişte abateri majore de la ordinea creaţiei şi, implicit, de la aceea a propriei existenţe spirituale, au avut deci, drept consecinţă, întrepătrunderea totală a sufletelor lor cu trupurile, care li s-au dat pentru manifestarea lor pământeană. Acest defect structural dobândit de primii oameni prin folosirea greşită a libertăţii lor s-a transmis apoi pe cale sufletească şi materială din generaţie în generaţie, punînd baza tuturor posibilităţilor de cădere spirituală a fiinţelor umane, născute pe acest pământ.

Sursa tuturor acestor deviaţii este, în esenţă, iubirea exagerată a sufletului pentru trupul său şi pentru lucrurile materiale ale lumii acesteia, pe care el, în orbirea sa spirituală, le recunoaşte drept singurele reale. Aşa cum am arătat şi mai înainte, trupul are nevoi şi plăceri de ordin inferior, cu care, prin acest ataşament înnăscut, sufletul e permanent tentat să se identifice. Teama de distrugere, care se află la baza celor mai multe tulburări psihice, nu e nici ea decât o consecinţă directă a identificării sufletului cu trupul său şi, implicit, a asumării acestei stări specifice spiritelor constrânse de voinţa divină (judecate) şi aflate în compoziţia corpului material[7].

> ***"Nimeni nu poate fi condamnat de altcineva decât de sine însuşi. O fiinţă liberă se poate doar "blestema" singură, adică separa complet de divinitate."***
>
> ***(De la iad la Rai vol. I, 29, 3 şi 5)***

După moartea trupurilor lor, sufletele care au trăit în iluzia identificării cu acestea şi au comis multe greşeli neascultând de vocea conştiinţei lor au, inevitabil, parte de o mare suferinţă şi tot ajutorul îngerilor şi al lui Dumnezeu Însuşi nu poate remedia decât în mică măsură răul imens pe care ele şi le-au produs singure, în decursul vieţii pământene.

Dar tocmai datorită faptului că, prin greşelile primilor oameni, calea alunecării oamenilor spre prăpastia anihilării spirituale, după modelul satanic, a devenit aproape inevitabilă pentru cei mai mulţi oameni, Dumnezeu a ales din eternitate să ia, la momentul potrivit, asupra Sa toate păcatele oamenilor, adică să acopere cu iubirea Sa nemărginită judecata ordinii divine şi, prin aceasta, toată suferinţa şi mortificarea pe care ei, cu voie, dar, mai ales, fără voie, au adus-o asupra lor.

- **Este demn de crezare faptul că Dumnezeu Însuşi, în fiinţa Sa originară, s-a încarnat pe pământ acum 2000 de ani pentru a dărui oamenilor învăţătura supremă prin cuvintele şi exemplul nemijlocit al vieţii Sale, după cum mărturisesc Evangheliile şi prezic, cu sute de ani înaintea acestora, profeţii Vechiului Testament?**

Noua Revelaţie confirmă şi explică mai mult decât toate scrierile cunoscute, afirmaţia aceasta. Astfel, pentru ca renaşterea spirituală să fie posibilă pentru toate sufletele omeneşti, pentru ca nici unul dintre acestea să nu ajungă vreodată să se piardă, asemenea primului înger, Dumnezeu a hotărât să se nască în trupul unei femei şi să trăiască în mijlocul singurului popor din lume care, păstrând învăţătura profeţilor săi, încă mai avea o reprezentare autentică despre Sine.

> ***"Eu sunt, aşa cum mă aflu cu voi acum ca Om în carne, Fiul, şi nu am fost procreat nimeni altcineva decât de Mine Însumi şi, prin urmare, sunt propriul şi supremul Meu Tată din eternitate. Unde altundeva ar putea fi Tatăl, decât în Fiul şi unde altundeva ar putea fi Fiul, decât în Tatăl? În consecinţă, un singur Dumnezeu şi Tată într-o singură persoană.***
> ***De aceea, acest corp al Meu este forma glorificată a Tatălui, în beneficiul oamenilor şi îngerilor, pentru ca Eu să pot fi pentru ei un Dumnezeu vizibil şi inteligibil."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 18, 75:2-3)***

Prin acest miracol suprem al naşterii şi vieţuirii lui Dumnezeu în formă umană, oamenii acestui pământ au primit manifestarea desăvârşită a iubirii divine, care fără a le constrânge cu nimic libera voinţă, a oferit tuturor celor capabili să

[7] Marea Evanghelie a lui Ioan, vol. II, 132, Ioan 3:12

primească învăţătura Înţelepciunii Sale, nu doar o educaţie nemijlocită, ci şi modelul unei existenţe ideale dedicate oamenilor şi lui Dumnezeu. De dragul înţelegerii şi urmării acestui exemplu, El s-a numit pe Sine, de atâtea ori, Fiul lui Dumnezeu (care înseamnă, de fapt, manifestarea lui Dummnezeu ca fiinţă originară), deşi ştia mai bine decât oricine că cei mai mulţi dintre oameni, inclusiv cei mai mulţi din cei apropiaţi Sieşi, vor ajunge să facă, din această cauză, o distincţie între Dumnezeu şi El Însuşi.

> ***"Deşi a existat o prăpastie imensă între Mine şi voi, oamenii, datorită căreia nici chiar cel mai perfect spirit angelic nu se putea apropia de Mine, acum s-a construit un pod peste acea prăpastie, iar acesta este format de iubirea pentru Mine, din partea voastră, în vreme ce din partea Mea, am devenit Eu Însumi un om din carne şi sânge, din eterna, măreaţa şi atotputernica Mea iubire pentru voi, oamenii şi am luat slăbiciunile voastre asupra Mea, astfel încât să nu fiu un Dumnezeu distant pentru eternitate, ci să pot fi un Tată, Prieten şi Frate pe deplin apropiat şi uşor accesibil, ceea ce pot deveni şi rămâne pentru voi, în măsura iubirii voastre pentru Mine."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 2, 53:5)***

Dar cu toate că viaţa Sa pământeană a constituit un exemplu desăvârşit pentru oameni, Dumnezeu ştia, de asemenea, că discipolii şi apropiaţii Săi nu vor avea forţa să înfrunte îndoielile semenilor, batjocura, tortura şi moartea de dragul numelui Său. Şi atunci, El a ales să se lase ucis de duşmanii Lui, îndurând fără ezitare toate chinurile şi umilinţele care au culminat cu moartea îngrozitoare a condamnaţilor pe cruce, pentru ca trei zile mai târziu, aşa cum în repetate rânduri le promisese discipolilor, să li se arate, din nou, transfigurat, în corpul Său spiritual.

Toţi apropiaţii Domnului au avut atunci ochii spirituali deschişi şi astfel, L-au putut percepe pe Iisus Hristos cel înviat, ceea ce i-a făcut să înţeleagă astfel, pentru totdeauna, care este destinul ce îi aşteaptă, după scurta lor viaţă trupească, dacă urmează exemplul vieţii Sale pământene.

Forma spirituală a lui Iisus Hristos care s-a arătat, după moarte, discipolilor Săi, a rămas apoi, pentru totdeauna, deplina şi unica manifestare substanţială a lui Dumnezeu, înaintea întregii Sale creaţii. Altfel spus, voinţa lui Dumnezeu a fixat pentru totdeauna această formă de manifestare a Sa ca Iisus Hristos şi, prin aceasta, El a devenit în eternitate un Dumnezeu pe deplin vizibil şi accesibil întregii Sale creaţii spirituale.

Experienţa vieţii, morţii şi învierii Omului-Dumnezeu a fost înscrisă prin forţele voinţei Sale în toate particulele spirituale ce susţin evoluţia materiei şi a sufletelor. De aceea, nu există nici un suflet, nici o fiinţă vie în întreaga creaţie, al cărei spirit să nu o cunoască. Prin urmare, după învierea Domnului, a devenit imposibil ca vreo fiinţă umană să nu ajungă, mai devreme sau mai târziu, după mai puţine sau mai multe suferinţe, într-o viaţă trupească a sa ori într-una pur sufletească, la recunoaşterea faptului că, alegând să ducă o viaţă similară cu a Sa, va reuşi să şteargă toate păcatele moştenite sau comise, dobândind astfel viaţa indestructibilă, beatifică şi eternă care îl caracterizează pe Dumnezeu Însuşi.

> ***"Dar, prin actul Meu, toţi – de la Adam încoace – vor avea parte de renaşterea deplină în spirit toţi cei care au fost născuţi în lume şi care au avut în viaţa lor trupească cel puţin bunăvoinţă, chiar dacă faptele lor n-au fost întotdeauna ghidate de aceasta.***
>
> ***Pentru că există încă mulţi care au cea mai mare bunăvoinţă de a face un lucru drept şi bun şi de a-l duce până la capăt, dar le lipsesc complet mijloacele, puterile exterioare şi priceperea care le sunt necesare, aşa cum ochii îi sunt necesari vederii. Iată, în astfel de cazuri, bunăvoinţa face în faţa Mea la fel de mult ca fapta însăşi. "***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, vol. III, cap. 171 :7-8)***

❖ Sunt corecte sunt reprezentările teologice şi religioase creştine despre rai şi iad? Ce ne aşteaptă, de fapt, după moarte?

Despre faptul că după moarte omul sufletesc, cu întreaga sa personalitate, rămâne intact, manifestând chiar o stare de conştienţă mult superioară celei din viaţa pământeană, scrierile Noii Revelaţii mărturisesc în nenumărate ocazii. Dintre cele aşternute pe hârtie de Lorber, trei cărţi – "Dincolo de prag", „De la iad la rai" şi „Episcopul Blum – Viaţa misterioasă a spiritelor" – ca şi multe capitole din „Marea Evanghelie a lui Ioan", „Pământul spiritual", „Luna" şi „Soarele spiritual" descriu în detaliu, la modul general sau particular, existenţele de după moarte ale oamenilor.[8]

O consecinţă majoră a întrupării Domnului pe pământ şi a sacrificiului prin care El compensează toate erorile omenirii din toate timpurile, este faptul că indiferent dacă omul ratează în decursul vieţii sale terestre această şansă de renaştere spirituală a sufletului său, el nu este niciodată destinat morţii eterne.

E adevărat că atât în Scripturile creştinilor, cât şi în Noua Revelaţie se vorbeşte despre pedeapsa veşnică sau iadul etern care este hărăzit celor mai păcătoşi, dar acest concept este explicat cu claritate în Marea Evanghelie a lui Ioan: el se referă la pedeapsa, în sine, care este eternă; în schimb, păcătosul nu e obligat de nimic decât de voinţa sa liberă să rămână în aceasta. Numai gândul greşit sau iluzia şi, în ultimă instanţă, orgoliul sunt veşnice în sensul că se autoconsumă la infinit. Oamenii nu sunt obligaţi de nimeni să rămână în starea de iluzie a orgoliului sau, altfel spus, a iubirii exclusive de sine, ba mai mult, avem asigurarea că toate eforturile îngerilor şi fiinţelor umane desăvârşite sunt îndreptate în direcţia salvării celor aflaţi pe o cale greşită.

> ***„Şi nici unul dintre copiii mei pământeni nu poate fi vreodată pierdut, ci toţi trebuie să fie salvaţi, fie aici, fie dincoace. Lucrarea asupra lor nu se va sfârşi niciodată şi toată beatitudinea îngerilor Mei constă într-un singur lucru – să ajute la salvarea lor."***
>
> ***(Cuvintele Tatălui, vol. 2, p. 54)***

Presupunînd prin absurd că un singur om ar rămâne întemniţat pentru veşnicie, voinţa sa liberă ar deveni inutilă şi astfel, el şi-ar pierde imediat caracteristica cea mai definitorie a statutului său uman. Pentru ca el să poată rămâne aceaşi fiinţă care a fost creată de Dumnezeu, e necesar ca spiritul său să rămână permanent şi pentru totdeauna asociat cu sufletul, în toate aspectele lui esenţiale: voinţa liberă, Eul sau percepţia de sine, intelectul şi conştiinţa. Aflăm totuşi, în repetate ocazii, că un suflet extrem de corupt de egoism şi de plăcerile trupului său pierde, după moartea trupului fizic, prin îndurarea unor mari frustrări şi suferinţe, părţi întregi din el, care nu sunt compatibile cu spiritul său şi astfel, poate avea nevoie de foarte mari perioade de timp pentru reconstrucţia sa. Fără această dură purificare, sufletului i-ar fi însă imposibil să reziste în existenţa sa pur spirituală. În plus, el nu este niciodată abandonat. Ajutorul vine întotdeauna, când este cerut cu sinceritate, chiar şi pentru cea mai nedemnă fiinţă umană, iar tot ceea ce apare sufletului, prin ordinea divină a propriei sale structuri spirituale, drept o judecată de o durată imposibil de conceput, nu e decât un cadru de existenţă care îl ajută să se refacă spiritual, până devine capabil să primească graţia iubirii divine, care îi asigură salvarea.

În orice caz, situaţia în care sufletul se află în dezacord cu ordinea divină, respectiv cu legile iubirii şi înţelepciunii, este singurul iad real, pe care prin alegerile şi faptele sale greşite, omul şi-l pregăteşte încă din timpul vieţii pământene. Cât încă sufletul se află în trup, suferinţa neconformării la ordinea care îi susţine fundamental existenţa este mai puţin resimţită de el, din cauza dependenţei de lumea materială.

În lumea de dincolo însă, această dependenţă dispare, iar sufletul se confruntă în modul cel mai dureros cu putinţă cu inadaptarea sa la viaţa spirituală. Această resimţire

---

[8] Această continuitate a individualității umane după moarte se poate deduce şi din multe pasaje ale scripturilor (Vechiul Testament: 3 Regi 17:21-22, Facerea 15:15, 25:18, Numeri 20:23-24, 27:13, Deuteronom 31:14, 32:49-50; Noul Testament: Matei 17: 1-4, Luca 23:43, 1 Petru 3:19-20, Luca 20:38, Matei 22:31-32, etc.)

„Nu există nicăieri nici un loc numit Rai sau Iad, căci toate acestea fiecare individ îşi este pentru sine însuşi şi nimeni nu va intra vreodată în alt rai sau iad, cu excepţia aceluia pe care îl poartă în sine.”

(Soarele spiritual II 118, 12)

"Cu adevărat, în întreaga eternitate nu e nici măcar un singur caz în care chiar şi un singur spirit să fi fost condamnat de Dumnezeu! Dar îţi pot arăta nenumărate cazuri în care spiritele, din cauza libertăţii lor de voinţă, dispreţuiesc şi blasfemiază Divinitatea, nedorind pentru nimic în lume să fie dependente de nesfârşita Sa iubire, ci mândrindu-se că sunt stăpâni până şi peste Divinitate!

(De la iad la rai vol. I/ 25, 4)

este mult mai acută decât orice sentiment trăit în timpul vieţii fizice, căci în lipsa corpului fizic, toate percepţiile sufletului şi, de asemenea, memoria şi conştienţa de sine, sunt cu mult mai clare şi mai puternice.

După moarte şi până la deplina purificare a acestuia, sufletul nu poate trăi decât într-o lume care se construieşte pe baza resurselor sale interioare, ceea ce face ca acolo unde nu există o adevărată iubire de oameni şi de Dumnezeu, perspectiva sa interioară să fie întunecată, constrângătoare şi nefericită. Sufletul nu poate decât să trăiască în limitare şi suferinţă până când începe treptat, ajutat de semeni ai săi mai buni şi de îngeri, să îşi conştientizeze greşelile şi, depunând grele eforturi de reconstrucţie interioară, să înceapă să le compenseze.

Sufletele aflate deja pe calea spre Dumnezeu se asociază cu altele asemănătoare lor sau mai avansate, angajându-se în lucrări de ajutorare a altor fiinţe umane care întâmpină dificultăţi în lumea de dincolo. În timp, ele vor desfăşura şi o muncă intensă de purificare şi recuperare a tuturor particulelor spirituale care, sub forma materiei de orice fel, au fost asociate cu existenţele lor corporale – începând cu toate cele aflate vreodată în compoziţia trupurilor lor şi terminând cu oricare din cele care au format obiectele care au constituit posesiuni personale.

În ce priveşte sufletele care nu ajung să-şi realizeze şi să îşi regrete greşelile, şi ele ajung să se asocieze după aceleaşi legi ale atracţiei asemănătoarelor. Astfel, cei ce împărtăşesc iaduri interioare de aceaşi natură ajung inevitabil să se întâlnească, iar zona astrală în care ele trăiesc, poate fi considerată, de asemenea un iad în sine; ea nu e însă niciodată un loc anume desemnat pentru ele de voinţa divină.

Asemenea iaduri pot fi considerate, de asemenea, chiar locuri de pe pământ în care oameni cu naturi foarte egoiste, mândre sau agresive se unesc pentru a colabora pentru realizarea scopurilor lor rele sau în care luptă între ei pentru supremaţie. Totuşi, pentru că gândurile şi intenţiile reale ale oamenilor care în viaţa materială nu sunt perceptibile din cauza acoperirii trupeşti, ajung să se perceapă fără nici o problemă în lumea sufletelor destrupate, confruntarea cu un iad astral este nespus mai greu de îndurat decât una cu un astfel de iad pământesc.

În ce priveşte raiul - care este numit în scripturi, dar şi în acest nou Cuvânt al Domnului, Împărăţia lui Dumnezeu - el există cu adevărat în toate sufletele care sunt pătrunse de iubire pentru Dumnezeu şi pentru oameni şi, în mod corespondent, ca zonă reală de existenţă, în toate locurile în care, în lumea materială sau spirituală, asemenea suflete se adună în mod natural şi aleg să trăiască împreună.

Din toate descrierile Noii Revelaţii cu privire la evoluţia unor suflete omeneşti după moartea fizică se observă cu cea mai mare claritate că mediul de viaţă care îl aşteaptă pe om în lumea cealaltă este strict dependent de caracterul şi faptele sale, mai exact, de măsura în care a aplicat în viaţa sa pământească comandamentele iubirii de semeni şi de Dumnezeu. Marile schimbări sufleteşti sunt însă posibile şi acolo, iar celui care continuă să trăiască în

„Oricine îşi recunoaşte păcatul şi îl dispreţuieşte, îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, nu mai este un păcătos înaintea Mea. Dar a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de toate înseamnă a-I ţine comandamentele şi a nu dori să trăieşti înafara ordinii lui Dumnezeu.”

(GGJ III, 218)

iluzia şi suferinţa cu care s-a obişnuit, i se oferă mereu noi şanse de îndreptare, adică ocazii în care, numai cu puţină bunăvoinţă, el poate ajunge să îşi conştientizeze greşelile, să le regrete şi apoi să hotărască ferm să nu le mai repete. Astfel, în ultimă instanţă, numai alegerea corectă la care el ajunge, adesea datorită celor mai grele suferinţe, este aceea care îl salvează din iadul interior la care, de asemenea, el singur s-a condamnat. Pedeapsa, adică iubirea egoistă de sine, este o capcană circulară pe care sufletul şi-o construieşte singur din timpul vieţii fizice şi de care poate fi mereu tentat, atâta timp cât nu a ajuns la renaşterea spirituală. În iubirea egoistă de sine, iubirea fundamentală a omului este condamnată să rămână lipită de o imagine, o creaţie lipsită de viaţă a intelectului, care nu îi poate împlini nevoile şi, de aceea, o face mereu mai lacomă şi mai nefericită. Totuşi, nici o fiinţă umană, nici cel mai rău demon şi nici Satana însuşi nu sunt sortiţi să rămână pentru eternitate în această stare.

În particular, omul care se află în proba sa de viaţă fizică are şansa de a se elibera cel mai repede, oricât de mare ar fi gradul său de decădere spirituală, pentru că spiritul desăvârşit din Dumnezeu care se află în inima sa se poate hrăni, în anumite circumstanţe de viaţă care se află întotdeauna sub controlul lui Dumnezeu, cu lecţiile şi învăţăturile primite, aducându-l astfel pe calea cea bună.

> ***„Cu adevărat, vă spun Eu: Aici o oră contează mai mult decât o mie de ani dincolo. Înscrieți-vă adânc aceste cuvinte în inimile voastre!"***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, vol. VI 13, 10)***

Pe de altă parte însă, deşi orice entitate creată, de la om şi până la ultimul atom material este destinată să ajungă, în cele din urmă, din nou la Dumnezeu, adică în ordinea divină, şi încă într-o stare nesfârşit superioară celei în care şi-a început existenţa, faptul că un om pierde anumite şanse de evoluţie poate face ca în sistemul marii creaţii a lui Dumnezeu (care este un mare om spiritual) el să nu ocupe un loc atât de însemnat ca în cazul în care el ar fi urmat fără atâtea ezitări traiectoria spirituală pregătită pentru el. Aceasta nu înseamnă că el nu va fi fericit sau nu se va bucura de iubirea lui Dumnezeu, ci doar că accesul său la înţelepciunea divină şi la puterea Sa creatoare va fi mai redus, corespunzător nivelului de perfecţionare interioară la care a reuşit să ajungă.

❖ Este adevărat că Dumnezeu a mai lăsat şi alte învăţături scrise umanităţii în afara celor consemnate în Biblie? Şi dacă da, care sunt acestea şi în ce măsură confirmă ele scripturile biblice, le explică şi le completează?

În „Marea Evanghelie a lui Ioan”, Iisus Hristos afirmă că nu a trecut nici un secol de când există oameni pe lume, în care Tatăl să nu le fi vorbit oamenilor prin profeţi, dar că, într-adevăr, cele aşternute de Lorber pe hârtie constituie cea mai importantă hrană spirituală oferită vreodată umanităţii, după ce El Însuşi a păşit ca om pe pământul acesta.

> ***„Simțurile oamenilor sunt atât de pervertite încât și cel mai mare dintre miracole, Cuvântul Viu dăruit lor prin medierea unui văzător trezit în spirit și slujitor al Cuvântului, este la fel de neimportant pentru ei, ca oricare alt lucru al lumii.”***
>
> ***(Darurile Cerului, 11 p. 106)***

Revenind la un argument anterior, Noua Revelaţie se arată pe deplin compatibilă cu toate profeţiile şi învăţăturile fundamentale ale Noului şi Vechiului Testament, în mare măsură compatibilă cu anumite opere mistice (Swedenborg, Jakob Boehme, etc), cu revelaţiile lui Sundar Singh, cu foarte multe experienţe relatate de oameni aflaţi în stare de moarte clinică (un exemplu foarte complex şi întrutotul veridic din perspectiva NR este cel relatat de George Ritchie in „Întoarcerea de maine”), aducând tuturor acestora clarificări, explicaţii extrem de necesare şi dezvoltări de o consistenţă şi o amploare la care nici cea mai strălucită minte a vreunui teolog sau mistic cunoscut nu a putut aspira vreodată.

Totuşi, în pofida acestor lucruri, Noua Revelaţie nu e încă recunoscută de nici o instanţă religioasă ori teologică din lumea aceasta, drept o învăţătură a lui Dumnezeu pentru oameni. De asemenea, faptul că în scrierile acestea, îndeosebi în Marea Evanghelie a lui Ioan, se găsesc relatări de natură ştiinţifică sau predicţii asupra evoluţiei civilizaţiei sau tehnologiei care s-au confirmat cu acurateţe la multe decenii după punerea lor pe hârtie de Lorber[9] sau date arheologice, istorice şi naturale care ar putea fi foarte bine cercetate cu mijloacele de investigaţie actuale, nu pare să mişte câtuşi de puţin lumea academică a ştiinţei sau filozofiei.

> *“În zilele acelea am fost ţintuit pe cruce, învăţătura Mea a fost batjocorită, iar discipolii Mei abuzaţi şi persecutaţi. Şi astfel va fi încă o dată. În locul persoanei Mele, oamenii vor ţintui pe cruce învăţătura Mea şi o vor batjocori.”*
>
> *(Predicile Domnului, 91)*

Reacţia lumii la învăţăturile Noii Revelaţii este, însă, de asemenea, prezisă în „Marea Evanghelie a lui Ioan” şi în „Predicile Domnului”. Ca şi opoziţia pe care învăţătura dată oamenilor de Dumnezeu Însuşi, venit printre oameni, a întâmpinat-o în urmă cu 2000 de ani, şi cea de acum îşi are originea în natura plină de orgoliu şi egoism a celor mai mulţi cetăţeni ai planetei.

Din perspectiva unui cunoscător al Noii Revelaţii, nu e deloc greu de observat că pentru reprezentanţii instituţiilor religioase, a recunoaşte această învăţătură totală a compasiunii şi umilinţei care interzice orice mijlocitor între sufletul omenesc şi Dumnezeu, este echivalentă cu o anihilare a statutului lor de profesionişti ai credinţei, care îşi asumă prin mijloace lumeşti, o pretinsă superioritate spirituală, în raport cu restul umanităţii.

> *„Cu cât va câştiga mai mult teren învăţătura Mea, cu atât mai multe obstacole se vor ridica împotriva acesteia, datorită faptului că îi atacă pe mulţi în prosperitatea lor materială şi chiar în cea spirituală, în felul de gândire cu care s-au obişnuit.”*
>
> *(Predicile Domnului, 108)*
>
> *“Dar lăsaţi-i pe aceia care se cred învăţaţi cu pseudo-înţelepciunea lor. Timpul triumfului lor va fi scurt.”*
>
> *(Predicile Domnului, 31)*

Pe de altă parte, pentru autorităţile ştiinţifice actuale, a accepta că dincolo de mica lor agoniseală teoretică bazată pe ipoteze, calcule şi experimente, există o ştiinţă nesfârşită în complexitate, cu totul inaccesibilă minţii umane, dar întrutotul aflată în stăpânirea minţii unei alte fiinţe, chiar dacă aceasta se numeşte Dumnezeu Însuşi, înseamnă a renunţa pentru totdeauna la iluziile de cuprindere şi reprezentare a realităţii care le susţin încă atât de bine în confruntarea cu umilinţele condiţiei umane, asigurându-le o presupusă superioritate în raport cu imensa masă a celor neiniţiaţi în tainele uneia sau alteia dintre ştiinţe.

- **Este suficientă pentru umanitatea actuală lecţia Scripturilor creştine sau este necesară o învăţătură spirituală mai amplă şi mai clară? De ce este necesară, de fapt, o învăţătură spirituală? Dacă ne trăim viaţa urmărind legile morale cunoscute şi îndrumarea propriei conştiinţe, nu putem fi oare consideraţi buni înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă nu ne precupăm de căutarea adevărului?**

Întrebarea dacă mai este necesară umanităţii o altă învăţătură venită de la Dumnezeu, cu excepţia celei consemnate în Biblie, poate veni cel mai adesea de la un creştin pentru care Scripturile sunt unica învăţătură pe care Dumnezeu a decis să o lase umanităţii, printr-un mare număr de profeţi sau martori ai manifestărilor Sale.

---

[9] Exemple de asemenea subiecte se pot găsi în lista aflată după această prezentare

> *"Există un singur Dumnezeu şi acesta sunt Eu, iar Eu am luat un corp omenesc ca şi al vostru, numai pentru a Mă revela – aşa cum se întâmplă acum - vouă, oamenilor de pe acest pământ, creaţi de Mine în totalitate după imaginea Mea din substanţa primordial a iubirii Mele."*
>
> *(Marea Evanghelie a lui Ioan VI 230:6)*

De ce e spus însă atunci în Scriptură **"Nu dispreţuiţi proorociile. Ci cercetaţi toate lucrurile şi păstraţi ceea ce este bun."** (1 Tesaloniceni 5:20-21)? Şi de ce ne sfătuieşte apostolul Ioan: **"Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi proroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu."** (1 Ioan 4:1-2**)?**

Cu siguranţă acestea nu se referă numai la profeţiile Vechiului Testament despre care Iisus Însuşi afirmă că nu au fost valabile decât până la Ioan Botezătorul[10], adică până la venirea Sa în trup, ci la orice profeţii şi învăţături cu care se pot întâlni vreodată discipolii Domnului.

Dar ce fel de Dumnezeu al înţelepciunii supreme poate fi acela despre care creştinii dogmatici susţin hotărât că nu a oferit copiilor Săi pe care pretinde că îi iubeşte decât o învăţătură schematică, lăsată prin martori şi profeţi, acum două mii de ani unei umanităţi ale cărei înţelegere, valori şi preocupări difereau considerabil de cele ale lumii actuale? Cum se poate concepe raţional că El ar putea să se resemneze pentru eternitate cu prezentarea adevărului Său infinit într-un ansamblu de texte scrise în limbi dispărute, care pot fi foarte uşor subminate de mintea umană datorită unor contradicţii sau ambiguităţi care sunt pentru intelectul omului modern evidente şi inexplicabile?

Şi ce fel de Dumnezeu al iubirii poate fi acela care, urmând literal unele pasaje ale Vechiului Testament, îndeamnă la răzbunare sau la pedepsirea fără milă cu moartea a păcătosului? Care, în plus, promite acestor păcătoşi după moarte un iad etern de suferinţă, din care nu vor mai avea niciodată scăpare?... Şi, în fine, ce fel de iubire părintească ar fi aceea care ar specula fiecare greşeală a copilului şi, în primul rînd, o greşeală cu care s-a născut şi de care nu e câtuşi de puţin responsabil, pentru a-l convinge că este un păcătos incurabil care trebuie să îl adore neîncetat pe părintele său pentru a obţine graţia iertării şi protecţiei sale?

Numeroasele texte din Biblie care lasă deschisă posibilitatea înţelegerii acestor lucruri (conform interpretării lor literale) au constituit întotdeauna o piatră de încercare pentru eforturile oamenilor de a se apropia de Dumnezeu. Orice ateu moral care a cunoscut şi a ajuns să deteste fanatismele de orice fel, va găsi în Biblie şi, mai ales, în istoria creştinismului argumente raţionale şi chiar etice pentru respingerea credinţei. În particular, conştienţa că atât el cât şi alţi oameni, la fel de sceptici ca şi el, sunt totuşi nişte persoane cumsecade care îşi asumă sau chiar luptă pentru valorile fundamentale şi idealurile umanităţii (deşi nu pot să-şi înţeleagă sau justifice raţional comportamentul acesta) îl împiedică în mod fatal să conceapă, măcar cu titlul de ipoteză, că el sau ceilalţi ar fi demni să fie torturaţi în iad pentru eternitate. Chiar şi anihilarea definitivă devine preferabilă unui asemenea destin de o grozăvie nemăsurată...

În cele din urmă, probabil că nici un om sănătos mental nu poate concepe cu adevărat aşa ceva pentru sine însuşi, dar, după cum lesne se poate observa, sunt mulţi care,

> *"Căci cu siguranţă că nu Mă pot numi cea mai mare iubire şi compasiune, iar în ziua următoare, dorinţa totală de răzbunare, implacabilă şi lipsită de milă şi dorinţa eternă de a-i pedepsi şi tortura pe copiii Mei pentru faptele lor greşite - în vreme ce adesea ei nu sunt responsabili nici pentru a suta parte din acestea.*
> *Eu nu am venit pentru a-l lăsa pe acela care a fost pierdut să se piardă şi mai tare, ci pentru a-l căuta cu toată iubirea şi a-l aduce din nou înapoi la lumină, astfel încât să nu fie pierdut."*
>
> *(Marea Evanghelie a lui Ioan XI p. 246)*

[10] „Legea şi proorocii au ținut pînă la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduieşte: şi fiecare, ca să intre în ea, dă năvală." (Luca, 16:16)

numidu-se singuri creştini, îl acceptă foarte bine în cazul altora, chiar şi în cazul în care unii dintre aceştia le sunt persoane foarte apropiate. Iubirea generală de semeni (chiar şi de duşmani) predicată de creştinism poate fi însă compatibilă cu acceptarea pasivă a unei veşnice condamnări pentru o foarte mare parte din umanitate? Dar şi mai grav... e de conceput că poate avea iubire pentru toţi oamenii un asemenea Dumnezeu scindat interior, care pe de-o parte se supune unor chinuri de neimaginat de dragul salvării păcătoşilor, iar pe de alta se arată un justiţiar neîndurător, care e dispus să-i abandoneze torturii, pe ei, o parte din creaţia Sa divină, pentru totdeauna?

Ceea ce mai poate observa un gânditor liber este că şansele de salvare spirituală pe care le oferă presupusul Dumnezeu al creştinilor unuia sau altuia din cei născuţi pe lumea aceasta sunt departe de a fi egale. Unii oameni mor din copilărie sau chiar pruncie, alţii îşi trăiesc toată viaţa în comunităţi în care cuvântul Bibliei nu e predicat niciodată. De asemenea, chiar între cei care trăiesc într-o societate aşa-zis creştină există diferenţe enorme în creşterea şi educarea copiilor pe partea religioasă. Gânditorul se întreabă atunci inevitabil, cum de atotputernicul Dumnezeu al iubirii şi înţelepciunii din scripturile creştinilor lasă loc pentru atâtea inegalităţi între oameni, de vreme ce pretinde că salvarea lor, adică ajungerea lor la viaţa eternă, este, în mod declarat, pentru El Însuşi, o chestiune de cea mai mare importanţă?

Şi cum de lasă El, până la urmă tot răul să se manifeste şi să crească în lumea aceasta?... Şi apoi pentru ce motive ciudate lasă El oamenii să îmbătrânească într-un mod atât de jalnic?... Aroape orice bucată de materie anorganică naturală este mai durabilă şi îşi menţine mai bine aspectul în timp decât omul. Îi place cumva lui Dumnezeu suferinţa celor neputincioşi şi chinuirea fără nici un scop a tuturor celor ce ajung să înfrunte timpul? Are oare El nevoie de toate aceste suferinţe, umiliri şi condamnări ca să se simtă cumva mai puternic?...

Desigur, o asemenea posibilitate ar fi o contradicţie fatală cu omnipotenţa definitorie a naturii Sale.

> ***“Prin urmare, nu vă preocupați de cei care acum sau în timpurie din urmă nu vor fi capabili să învețe despre Mine, căci Tatăl Meu îi știe pe toți și nu a chemat nici măcar pe unul singur din ei la existență pentru pierderea lor eternă, ci pentru învierea lor eternă, din iubirea și înțelepciunea Sa.”***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan,VIII/126, 5)***
>
> ***“De fiecare dată când oamenii se plâng în prezent despre lumea cea rea, Eu întreb: Cine a făcut-o aşa de rea? Eu sau voi înşivă?***
>
> ***Prin urmare, nu mă acuzaţi pe Mine.***
>
> ***Eu sunt un Dumnezeu care îndură îndelung şi astfel, privesc cu răbdare cum toţi, din cele mai de sus şi până la cele mai de jos clase, încearcă să-i domine pe ceilalţi.***
>
> ***Pofta de putere este marele viciu care inspiră umanitatea şi pe care, la fiecare pas, o exercită asupra aproapelui.***
>
> ***În zadar am predicat Eu în timpul vieţii Mele iubirea, toleranţa, iertarea, spunând oamenilor că trebuie să îşi iubească chiar şi duşmanii.”***
>
> ***(Secretele vieţii, cap. 33)***

Atunci cum se poate totuşi ieşi din cercul acestor paradoxuri create de proiecţiile fireşti ale minţii umane?... Un om cu gândire îndrăzneaţă se pune în locul lui Dumnezeu şi încearcă să-L înţeleagă. Dar iată, descoperă apoi, destul de repede, că nu este capabil. Că pentru a-L înţelege pe Dumnezeu, dincolo de tot ce poate găsi în Biblie sau în alte scrieri teologice sau mistice, mintea şi inima sa au încă nevoie de explicaţii.

Dar dacă există cu adevărat Dumnezeul descris de scripturile creştine, nu se poate ca El să nu ştie asta despre noi. De fapt, nu se poate ca altceva sau altcineva decât El Însuşi să se afle la originea dorinţei noastre de a cunoaşte adevărul şi, desigur, nici ca altceva sau altcineva decât El Însuşi să ne-o satisfacă.

Noua Revelaţie e un asemenea cadou al adevărului pentru umanitate. Cuvântul Său prezintă oricărui om care caută cu inima curată şi cu mintea deschisă, toate explicaţiile de care el are nevoie pentru a-L înţelege pe Dumnezeu şi pentru a se înţelege pe sine însuşi. Există vreo învăţătură despre iubire şi libertate mai mare şi mai puternică decât aceasta?... Există o altă descriere a lui Dumnezeu care să poată inspira o încredere mai temeinică, o admiraţie mai mare şi o iubire mai devotată pentru El, decât aceasta? Să vedem dacă un singur cunoscător al Noii Revelaţii poate da un răspuns negativ la întrebările acestea.

> ***"De dragul unui singur copil, Eu aş sacrifica mii de milioane de sori şi de lumi de toate felurile, dacă nu aş putea altfel să-l determin să se întoarcă la mine.***
> ***Dacă totuşi , s-ar pune problema ca un copil să fie salvat numai prin renunţarea la această viaţă divină şi unică a Mea, mai degrabă aş lăsa-o pe acesta, decât să pierd pe unul dintre copiii Mei. Puteţi voi înţelege o asemenea dragoste?"***
>
> ***(Casa Domnului II 251, 14, 17)***

După afirmaţiile Autorului declarat al acestor mesaje, în ele se află o cunoaştere spirituală superioară chiar celei oferite binecuvântaţilor discipoli ai Domnului din cei trei ani ai misiunii Sale pământene, iar omenirea e pregătită acum şi are nevoie mai mult decât niciodată de această cunoaştere.

Să mai încercăm încă o descriere a influenţei învăţăturii divine asupra omului, în conformitate cu ce aflăm despre aceasta din Noua Revelaţie.

> ***"…nici un intelect, oricât de sclipitor, nu este suficient dacă cel căutat este, el însuşi, cea mai pură şi mai înaltă iubire. În primul rând, inima, mai precis iubirea este aceea care trebui să-şi ia sarcina de a căuta şi a recunoaşte."***
>
> ***(Marea Evanghelie a lui Ioan, V/58:1)***

De vreme ce mintea rece şi mecanică a sufletului este incapabilă să se identifice cu Cuvântul lui Dumnezeu, acesta nu e destinat să-i aducă ei plăcere şi mulţumire, ci numai spiritului divin interior din inima sufletului. Spiritul omului este picătura de iubire şi înţelepciune divină din suflet care, deşi şi-a construit pentru individualizarea sa un trup şi un suflet, rămâne întotdeauna capabilă să recunoască oceanul de iubire şi înţelepciune căruia îi aparţine. Spiritul răspunde întotdeauna cu iubire, cuvântului de iubire al lui Dumnezeu, iar dacă prejudecăţile şi orgoliul minţii nu îl împiedică, sufletul conştientizează, la rîndul dău, răspunsul acesta.

Atunci, sufletul întreg începe să-l iubească pe Dumnezeu şi apoi, într-un fel imposibil înainte de a ajunge la aceasta, pe toţi ceilalţi semeni ai săi care sunt şi ei, prin spiritele lor, destinaţi să devină mai devreme sau mai târziu, copii ai lui Dumnezeu. Iar dacă, în conformitate cu această mare şi necondiţionată iubire pentru toţi oamenii care încolţeşte în el, omul alege în libertate să şi acţioneze, îndrumând şi susţinând spiritual, dar pe cât posibil, şi material, pe fraţii săi aflaţi în nevoie, evoluţia sa către renaşterea spirituală şi viaţa eternă şi beatifică, după modelul lui Dumnezeu, este, în cea mai mare parte, asigurată.

Ea nu e însă pe deplin certă până în momentul deplinei uniri a spiritului cu sufletul său, căci până atunci, în orice suflet omenesc care, prin aderarea la ordinea lui Dumnezeu, se vede înălţat deasupra altora, rămâne totuşi acea capcană foarte subtilă a iubirii de sine şi orgoliului. Dar poate că tocmai aici îşi are un alt rost deosebit de important Cuvântul Noii Revelaţii, pentru cel aflat încă în viaţa trupească, căci cunoaşterea şi menţinerea permanentă în conştienţă a ideilor sale îl împiedică pe om să îşi asume vreodată, la modul personal, gloria faptelor sale bune. Un adevărat discipol al Cuvântului realizează în orice ocazie că tot ce este făcut bun de către oricine, inclusiv de el însuşi, nu este altceva decât o urmare a voinţei bune a lui Dumnezeu, deoarece omul nu are, de fapt, altă libertate decât a alege între a urma voinţa aceasta bună sau pe vreuna rea, adică inferioară, a minţii sale legate de trup.

Această recunoaştere deloc uşoară pentru om este, probabil, cea mai profundă trăire a umilinţei condiţiei umane. Şi totuşi, ea nu afectează câtuşi de puţin iubirea sa pentru Dumnezeu, dacă aceasta este fondată pe o profundă cunoaştere a Lui. Cu cât această cunoaştere este însă mai complicată (cum se întâmplă deseori în revelaţiile lui

Swedenborg) sau mai voalată (cum este aceea dată de Biblie), cu atât conştienţa dependenţei totale de Dumnezeu devine mai greu de suportat de către suflet şi, în schimb, conştienţa asemănării sale, din ce în ce mai mari, cu El tinde să îl aducă în pragul căderii spirituale.

Având o bună cunoaştere a unor scrieri ca „Marea Evanghelie a lui Ioan”, „Predicile Domnului” şi „Secretele vieţii”, omul poartă în sufletul său imaginea de neşters a iubirii şi înţelepciunii lui Dumnezeu. Dacă el acordă atenţia cuvenită acestei reprezentări a lui Dumnezeu din oglinda sufletului său şi îşi orientează întreaga gândire şi acţiune ţinând seama de ea, ajunge inevitabil să o iubească atât de tare, încât conştienţa dependenţei de creatorul său se echilibrează în modul cel mai armonios cu conştienţa profundei sale asemănări cu acesta. În sufletul aceluia care înţelege că nu poate avea cu adevărat libertate de cunoaştere şi manifestare decât o dată cu asumarea, din iubire, a acestei dependenţe de creatorul său, se crează un spaţiu interior dominat de sentimentul celei mai profunde păci, din care ia apoi naştere cel mai mare curaj de a gândi şi a acţiona liber. Căci resimţind iubirea liberă şi infinită a lui Dumnezeu şi alegând apoi să depindă de ea, nici o fiinţă nu poate fi, de fapt, altfel decât pe deplin liberă şi pe deplin fericită.

Mulţi oameni complet absorbiţi de preocupările acestei vieţi, consideră însă că lucrurile de natură spirituală sunt îndepărtate şi lipsite de aplicaţii practice, prin urmare, că nu merită efortul de a fi descoperite. În ultimă instanţă, ne putem într-adevăr pune problema de ce nu s-ar putea trăi şi fără a lua în seamă o învăţătură spirituală ca aceasta a Noii Revelaţii, chiar şi în condiţiile în care ea provine de la Dumnezeu Însuşi. Ne putem spune că, de vreme ce această învăţătură susţine că există o lume spirituală dincolo de cea fizică, iar omul ajunge după moarte, ca entitate conştientă de sine. în aceasta, poate fi de preferat ca el să se preocupe atunci de cele potrivite noii sale vieţi...

Raţionamentul acesta nu funcţionează însă decât dacă nu există nimic dincolo de lumea aceasta şi nimic înainte sau după această existenţă fizică a fiinţei umane. Căci dacă admitem că există ceva în toate aceste direcţii, trebuie să ţinem seama de faptul că această lume imaterială, cu ordinea sa misterioasă, trebuie totuşi să aibă o legătură esenţială cu lumea cunoscută. E absolut necesar să fie ceva comun între cele două, altminteri nu se mai poate vorbi de o conservare a individualităţii şi personalităţii oamenilor la trecerea din una în cealaltă.

Dar nu e oare iubirea prezentă pretutindeni şi în lumea aceasta? Oare o relaţie dintre oameni sau dintre oameni şi lucruri este altceva decât o formă, pozitivă sau negativă, de ataşament?... Dacă ajungem să recunoaştem rolul ataşamentelor ca motor al gândirii şi voinţei umane, trebuie neapărat să ajungem în domeniul valorilor existenţei, căci ataşamentele promovează lucruri diferite sau chiar incompatibile şi se luptă unele cu alte pentru supremaţie.

Cine ne va indica atunci care sunt valorile corecte, pentru care merită să lupte fiinţa umană?... E adevărat că ni s-a dat un ghid în conştiinţa noastră, dar istoria cunoscută demonstrează că ea nu a fost niciodată o piedică de neînlăturat în calea voinţei rele a oamenilor. E nevoie de mai mult, ca să izbutim să trăim în pace, în armonie cu ceilalţi şi cu noi înşine, această scurtă viaţă pământeană a noastră. Altminteri, e clar că pacea şi armonia, vor

> ***"Aceasta îți este dată pentru mângâierea ta. Eu te apreciez, căci îți cunosc inima; ea are nevoie numai de ghidul corect care să o aducă pe drumul corect. Deocamdată, Eu Însumi voi fi acest Ghid. Aşadar, urmează-Mi sfatul şi, cu siguranță, nu o vei regreta nicicând. Toate acestea ți le spun Eu, Tatăl tău plin de grație. Amin"***
>
> ***(Secretele vieții, cap. 10)***
>
> ***“Dragul meu, acționează corespunzător şi numai atunci va devein cât se poate de clar pentru tine că această învățătură pe care ai auzit-o acum nu vine din gura unui om obişnuit, ci, cu adevărat, din gura lui Dumnezeu şi că ea conține cel mai înalt şi mai pur adevăr şi, prin aceasta, viața însăşi.”***
>
> ***(GGJ VI 99:2)***

rămâne nişte idealuri foarte îndepărtate pentru cei mai mulţi dintre noi şi nu vom ajunge să cunoaştem, de fapt, decât vagi şi rapid trecătoare secvenţe care ne mărturisesc despre această stare minunată, posibilă, a sufletului.

Această, în schimb, generală stare nefericită şi departe de echilibru a umanităţii explică, în cele din urmă, faptul că în lumea noastră măcinată de conflicte de toate felurile, cei mai mulţi oameni trăiesc în sărăcie şi disperare, în vreme ce toate idealurile umanitare la care societăţile umane au aderat vreodată par să fi pălit ireversibil înaintea jocului pervers al banilor, al falselor ideologii şi credinţe şi al dependenţelor de toate felurile care stăpânesc şi consumă sufletele umane.

O parte considerată privilegiată de omenire este obsedată de putere, posesiuni, pasiuni devorante ale trupului, de acţiuni şi imagini care subminează demnitatea spirituală a omului şi care sunt induse neîncetat pe căile facile ale mass-mediei, internetului, televiziunii sau jocurilor pe computer. Dincolo de toate acestea însă, oamenii în cauză ajung să trăiască extrem de acut o teama de pierdere, slăbiciune, îmbătrânire şi moarte...

"... sărăcia şi nevoile răspândite printre oamenii acestui pământ, dovedesc pe deplin numai lipsa de iubire dintre ei..."

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX 210, 4)

Cealaltă parte, imensa majoritate, rămâne absorbită de cea mai animalică preocupare pentru supravieţuirea zilnică, iar în ce priveşte confruntarea cu temerile existenţiale comune tuturor oamenilor, alege cel mai adesea să se drogheze cu superstiţii şi credinţe iluzorii, impuse de tradiţie sau de moda momentului.

Sunt mai mulţi oameni ca niciodată în prezent pe planeta noastră, dar aceasta nu înseamnă deocamdată decât că sunt mai mulţi nefericiţi ca niciodată...

Nefericirea pământeană nu este însă, neapărat un rău în sine, pentru că, într-o lume guvernată de orbirea spirituală, ea e singura stare ce-l poate face pe om să caute, să facă un efort pentru a înţelege şi schimba ordinea lucrurilor. Şi totuşi, sunt oare multe suflete suferinde care caută un sens şi un suport pe care să se poată baza cu adevărat în existenţa lor?... Sunt mulţi oameni care se întreabă, dincolo de tot ceea ce consideră adevărat în religie sau în alte forme de cunoaştere umană, dacă sunt împăcaţi cu direcţia către care se îndreaptă această viaţă chinuită a lor, iar, în caz că acceptă existenţa unui Dummnezeu, cu justificarea pe care credinţa lor o dă acesteia?

"Oricine Mă va căuta cu toată onestitatea în inima sa şi în acţiunile sale conforme cu cuvântul Meu, Mă va şi găsi şi va fi plin de bucurie la găsirea Mea. Odată ce o persoană M-a găsit, nu Mă va mai pierde niciodată. Pentru o încercare mai mare a iubirii şi răbdării sale, îmi voi ascunde faţa de el din când în când, pentru câteva momente, însă nu îl voi părăsi."

(Marea Evanghelie a lui Ioan, VII 103:11-12)

"Oricine refuză să caute calea spre mine pe cărarea blândă a iubirii, trebuie, din vina lui, să devină vigilent prin nenorocire."

(Secretele vieţii)

Şi totuşi, asemenea adevăruri fundamentale ale vieţii sunt singura hrană corectă a sufletului omenesc şi a spiritului din el.

E cât se poate de clar că se nasc şi trăiesc printre noi destui oameni care sunt în mod natural buni şi morali, dar într-o lume în care răul atacă din toate părţile, fără sprijinul unei reale învăţături spirituale, ei sunt, mai devreme sau mai târziu, copleşiţi. Suferinţa pe care le-o aduce existenţa aceasta trupească, îi face atunci să întoarcă dezamăgiţi iubirea lor autentică de oameni şi viaţă, către ei înşişi sau, în cel mai bun caz, către alte câteva persoane privilegiate. O consolare reală şi durabilă nu pot găsi însă pe calea aceasta şi, în cele din urmă, ei fie cad pradă cinismului sau depresiei, fie sunt, la rândul lor, corupţi de interesele rele ale lumii.

De aceea, o iubire mai mare, mai sigură, care să sprijine, să fortifice şi să activeze sufletul prin înţelepciunea sa, este necesară oricărei persoane. Toţi oamenii au nevoie de un suport şi în toţi există această intuiţie că o persoană care îi iubeşte, este şi una pe care se pot baza. Dar nici o fiinţă umană nu poate da alteia mai mult suport,

decât îşi poate oferi sieşi. Condiţia existenţei sale pământene e la fel de relativă şi de fragilă ca şi a celuilalt.

Realizând la un moment dat lucrul acesta, mulţi oameni îşi întorc atenţia către învăţăturile spirituale sau ritualurile religioase, dar cei mai mulţi o fac dintr-o nevoie de protecţie şi consolare, nicidecum din dorinţa de a ajunge, în acest fel, la o iubire mai mare decât aceea pe care o poate oferi un om. De aceea se şi mulţumesc atât de uşor cu hrana extrem de săracă şi devitalizată oferită de religiile instituţionalizate sau de numeroasele aşa-zise şcoli spirituale sau oculte.

O consecinţă a acestui fapt este că, aşa cum s-a întâmplat în oricare din perioadele istorice care au urmat răstignirii Domnului, şi astăzi ne pare că alunecarea umanităţii pe o cale a egoismului şi a iluziei este inevitabilă. Şi totuşi, astăzi, mai mult decât oricând în istoria cunoscută, observatorul atent descoperă nenumărate mişcări de căutare a adevărului spiritual, dar şi nenumărate lupte pentru dominaţie, adevărate războaie spirituale ce ameninţă să sfâşie umanitatea.

> ***„Spuneți-le copiilor Mei şi tuturor celorlalți, indiferent de ce religie - fie ea romano-catolică, protestantă, evreiască, turcească, brahmanică sau păgână şi întunecată - pe scurt, este valabil pentru toți: pe pământ există o singură biserică şi aceasta este iubirea pentru Mine în Fiul Meu. Această iubire este Spiritul Sfânt din voi, care vi se revelează prin Cuvântul Meu viu. Astfel sunt Eu în voi; iar sufletul vostru, a cărui inimă este locul reşedinței Mele, este unica Biserică de pe pământ. Numai în ea se află viața eternă şi numai ea este singura ce răscumpără! [...] Sau poate credeți că Eu sunt prezent numai între ziduri sau în ceremonii sau în rugăciuni sau în venerații? Oh, nu, aici vă înşelați foarte tare. În cele de dinainte, Eu nu sunt nicăieri de găsit, ci numai unde este iubire, acolo sunt şi Eu!"***
>
> ***(Casa Domnului, vol. I, cap. 4, 9-12)***

Niciodată până la acest început de mileniu, lupta între credinţe nu a avut o amploare atât de mare şi niciodată nu au fost mai multe atacuri deschise la adresa creştinismului şi a divinităţii lui Hristos.

Niciodată ateii nu au fost atât de uniţi şi de hotărâţi să îşi impună ideologia şi să salveze lumea de pericolul fundamentalismului religios.

Niciodată lumea nu a cunoscut mai multe convertiri la credinţă, nici o asemenea concurenţă pentru câştigarea de adepţi între creştinism şi islamism, nici o teamă atât de mare că ciocnirea religiilor ar putea să ducă la declanşarea unui nou război mondial.

> ***"Începe să se manifeste o dorință generală pentru lumină, pentru viața spirituală, pentru o învățătură spirituală autentică care să aibă căldură. Şi astfel se produce o mişcare către spirit, în pofida întregii opoziții."***
>
> ***(Predicile Domnului, 24)***

Niciodată nu au existat atât de mulţi oameni care să creadă că profeţiile Apocalipsei cu privire la „sfârşitul timpurilor" sunt fie împlinite, fie foarte aproape de a fi împlinite.

Niciodată nu au existat atât de numeroase mărturii ale unor noi creştini cu privire la convertirea lor prin graţie, prin lucrarea spiritului divin[11].

---

[11] Se pot găsi pe Internet, de exemplu pe You Tube sau Google Video, numeroase asemenea mărturii, dintre care, cel mai impresionante, privesc convertiri extraordinare ale unor fundamentalişti islamici, inclusiv clerici sau teologi musulmani şi chiar luptători Jihad, la creştinism. De fapt, convertiri spontane, prin grație divină, par să fi existat dintotdeauna (v. William James – Varieties of Religious Experience), dar în prezent, este remarcabilă apariția lor atât de frecventa în culturi cu practici spirituale şi religioase incompatibile cu cele creştine şi, în plus, accesibilitatea extraordinară a acestor informații, datorită Internetului. Din păcate, acest instrument de comunicare extrem de capabil şi atât de nou în istoria umanității, nu aduce încă roadele dorite, pentru simplul motiv că interesele celor mai mulți dintre oameni nu au nimic comun cu spiritualitatea şi cunoaşterea adevărului.
Mult mai degrabă ar puteaîncepe să atragă mari mase de oameni o învățătură spirituală prin intermediul unor producții cinematografice sau de televiziune. Istoria ultimilor 10 ani a demonstrat că filmele realizate după scrieri literare, asociate cu acestea au avut cel mai mare impact asupra unui număr foarte mare de oameni aflați

Şi poate, într-adevăr, niciodată umanitatea nu a fost mai pregătită ca acum, pentru o adevărată revoluţie spirituală.

În cele din urmă, devine din ce în ce mai vizibil pentru orice observator imparţial, că, dincolo de tot ce putem vedea că lucrează în jurul notru pe căile obişnuite ale lumii, există forţe ascunse care se manifestă într-un număr din ce în ce mai mare de oameni, transformându-le vieţile şi personalităţile într-un mod uimitor şi minunat.

„Şi în mai puţin de 2000 de ani va fi din nou o judecată generală, foarte mare, care va conduce la salvarea celor buni şi la ruina celor mari ai lumii şi a acelora complet lipsiţi de iubire."

(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 20, 97:6)

În repetate rânduri, în Marea Evanghelie a lui Ioan se afirmă că la mai puţin de 2000 de ani de la moartea lui Iisus pe cruce, lumea noastră se va schimba cu totul, iar evenimentul care va declanşa această imensă revoluţie spirituală şi materială a umanităţii va fi a doua venire a Sa, nu fizică, ci spirituală[12]. În conformitate cu aceaşi sursă, putem afirma că întoarcerea treptată a împărăţiei spiritului în vieţile oamenilor, a fost pregătită, în ultimele trei secole de ascensiunea ştiinţelor şi tehnologiei, de foamea spirituală a tuturor celor nemulţumiţi de hrana săracă oferită de religiile instituţionalizate şi, mai ales, de nenumăratele mesaje şi semne prin care adevăraţii, dar şi falşii profeţii au trezit interesul pentru spiritualitate.

„Dar cea mai rea şi mai întunecată condiţie (de existenţă) nu va dura mult timp, iar falşii învăţători şi profeţi îşi vor da singuri lovitura de graţie. Căci atunci Spiritul Meu, adică Spiritul întregului adevăr se va trezi printre oamenii care sunt chinuiţi în multe feluri, soarele vieţii va începe să strălucească teribil, iar noaptea morţii va coborî în vechiul său mormânt."

(Marea Evanghelie a lui Ioan, Cartea 21, 8:2)

În cele din urmă, e precizat în Marea Evanghelie că, după o perioadă de mari zbateri spirituale şi materiale, toţi oamenii cu bunăvoinţă de pe pământ se vor întoarce spre adevăr, prin descoperirea şi urmarea de bunăvoie a adevăratei învăţături divine[13]. Apoi, Domnul Însuşi va coborâ apoi efectiv, împreună cu toţi cei apropiaţi Sieşi, oameni şi îngeri, în comunităţile acelora cu iubire şi credinţă adevărată, pentru îndrumarea şi susţinerea lor, iar aceasta va face ca, într-un timp scurt, regulile de funcţionare ale tuturor societăţilor umane să se schimbe pentru a fi în concordanţă cu ordinea eternă a iubirii divine. Astfel, oamenii care vor trăi pe pământ, după ce toate încercările ce vor precede această mare şi definitivă a doua venire a Domnului vor lua sfârşit, se vor detaşa cu totul de atitudinea coruptă şi egoistă care a dominat în istoria umanităţii şi vor trăi, în sfârşit, după două mii de ani de la sacrificiul iubirii lui Dumnezeu pentru ei, în conformitate cu demnitatea spirituală pentru care au fost creaţi.

Desigur, pentru a concepe ca posibilă o asemenea evoluţie a umanităţii în viitorul atât de apropiat, este necesară o reală încredere în cuvântul Noii Revelaţii.

---

pe toate meridianele lumii. Este foarte posibil ca o asemenea realizare cinematografică inspirată, de pildă, de „Marea Evanghelie a lui Ioan", să poată atrage atenția și recomanda lumii întregi învățăturile Noii Revelații.

[12] Referințe pentru a doua venire a Domnului din Noua Revelație: (Marea Evanghelie a lui Ioan - Cartea 20, 10:2 - 19), Cartea 21:7:8-14, Cartea 20, 11:1-4, Cartea 23, 97:9-10, Cartea 21, 58, Cartea 21, 59:1-10, Cartea 21,39:1-10, Cartea 21, 57:1-12, Cartea 21, 8:1-13, GGJ Cartea 20, 30:1-10, Cartea 17, 99: 1-6, Cartea 20:97:1-7, Cartea 20, 33:1-12, Cartea 20, 34:1-8, Cartea 20, 91:6-7, Cartea 18, 87:12-15, Cartea 21, 38:1-13, Cartea 21, 62:2-15, Cartea 17, 96:1-12, Cartea 20, 35:3-5, Cartea 23, 7-12, vol. VI, 76:8-19)

[13] „a vechiului şi noului Cuvânt" al Domnului, aşa cum e spus în Noua Revelaţie. Desigur, Scripturile creştine şi, în primul rând, Evangheliile Noului Testament reprezintă „Cuvântul cel vechi", iar Noua Revelaţie, care dezvoltă, explică şi îmbogăţeşte imens de mult acest „vechi Cuvânt", este „noul Cuvânt". Există destule critici în Noua Revelaţie cu privire la felul în care oamenii au alterat pe alocuri acest „Vechi Cuvânt", dar este foarte vizibil că el, diferit interpretat şi susţinut chiar de către reprezentanţii săi, nu mai poate da suficiente roade în lumea extrem de divizată, material şi spiritual, în care trăim.

Să luăm însă, măcar pentru câteva clipe, în considerare ipoteza că beneficiile pe care le poate aduce această încredere oricărui om pot fi atât de mari, încât orice suport sau consolare venită din partea oamenilor, orice bucurie sau plăcere a lumii să îşi piardă orice importanţă în raport cu ele.

> *„La momentul potrivit, cuvântul Meu va ajunge la toţi cei care îl cer, în inimile lor."*
>
> *(Darurile Cerului II p. 276)*

Toţi cei care încă mai caută adevărul şi, printre aceştia, toţi cei care deja l-au găsit în iubirea lui Dumnezeu, realizând natura sa infinită, nu au decât să se apropie cu curaj şi răbdare de scrierile acestea. Cel care le poate da încrederea şi credinţa cea mai deplină, se află în fiecare din ei.

Simona Panaitescu, 2007

Un site de prezentare a Noii Revelaţii - în română şi engleză - cu referinţe, predicţii, extrase, terapii, scrieri compatibile, forum**:** **www.new-revelation.ro** / **http://www.new-revelation.ro/index.php?lang=romanian**

Câteva predicţii din Noua Revelaţie:

> *"În orice caz, în timpul acela oamenii vor fi capabili să se contacteze unul pe altul de la un capăt al pământului la celelălt şi aceasta la fel de rapid ca un fulger care loveşte dintr-un nor. [...] Aşadar astfel va fi posibil ca mesajul întoarcerii Mele personale să se răspândească într-un timp foarte scurt pe întreg pământul..."*
>
> *(Marea Evanghelie a lui Ioan Cartea 21, 62:11)*

Subiect	**Data prezicerii (Lorber)**	**Data descoperirii de către ştiinţă**	**Nr. ani între**
Existenţa planetei **Neptun**	24 oct 1842	23 sept 1846[2]	4
Saturn are o sursă de căldură internă	Înainte de 1842	1979 – misiunea Pioneer	>137
Suprafaţa Lunii e impregnată cu aer	1841	2005[5]	161
Aprox. **12 bilioane comete** înconjoară Soarele	8 aug 1842	Dupa 1924 – sugerat de J. H. Oort	82
Atomii sunt divizibili şi sunt microuniversuri	26 ian 1847	1911 – modelul atomic Bohr Rutherford[8]	64
Particulele elementare - despre care se spune că în primul stadiu de viaţă au o durată de a trilioana parte dintr-o secundă (cele din următorul stadiu – a mia parte dintr-o bilionime de secundă, iar următorul – a mia parte dintr-o milionime de secundă)	15 aug 184	După 1948 – mezonul ETA şi barionul SIGMA[10]: 10^{-18} sec (pionr neutral: 10^{-15} sec, particula xi: 10^{-9} sec) [11]	108

Existenţa a nenumărate **galaxii** în afara Căii Lactee	Înainte de 2 ian 1850	După 1948 – descoperite cu radiotelescopul de pe Mount Palomar[13] [14] (După 1918 s-au descoperit primele galaxii în afara Caii Lactee)	>98
Existenţa **Supergalaxiilor** sau aglomerărilor de galaxii	Inainte de 2 ian 1850	După 1948 – descoperite cu radiotelescopul de pe Mount Palomar[16] [17]	>98
Existenţa Supersorilor (**quasarilor**) care se afla în centrul supergalaxiilor	Inainte de 2 ian 1850	După 1960[19]	>106
Natura duală a luminii	1872	1925 – Louis de Broglie[21]	53
Expansiunea şi contracţia pământului la fiecare 6 ore	1847	1970[23]	123
Polul Nord este ca un crater - sub el este o mare adâncă; **Polul Sud este un ţinut muntos**	1847	Sub polul Nord e un ocean care nu îngheaţă niciodată (adâncime 4120m); altitudinea Polului Sud 2917 m; Polul Nord atins probabil de Robert Peary in 1909; Polul Sud survolat după 1920 de Richard E. Byrd[23t]	>52; >73
Apariţia **omul primitiv** („preadamitic") acum multe milioane ani	Inainte de 1864	1966 – Louis Leakey (înainte se considera data apariţiei acum cca 1 milion ani)[25]	>98
Descoperirea **radiocomunicaţiei şi telefoniei**	Inainte de 1864	1896 - Marconi[27]; 1876 –prima comunicare telefonică Bell-Watson	>32; >12
Deplasarea cu ajutorul **automobilului** (folosind **combustibili fosili**)	Inainte de 1864	1885 – primul automobil cu motor bazat pe combustie internă Karl Benz	>21
Folosirea **aparatelor de zbor**	Inainte de 1864	1903 – primul zbor al fraţilor Wright; 1919 Air Mail Berlin - Weimar[30]	>39; >55
Apariţia **computerelor şi roboţilor** („maşini care gândesc şi realizează acţiuni asemenea oamenilor")	Inainte de 1864	1936 – Konrad Zuse: primul computer programabil; 1956 – G. Devil & Joseph Engelberger: prima companie producătoare de roboţi;	>72; >92
Armele de distrugere în masă/ Pacea atomică	Inainte de 1864	prima armă atomică patentată de Leo Szilard în 1936; 6 aug 1945 – prima bombă atomică – lansată asupra Hiroshimei	>72
Catastrofe ecologice cauzate de industrie, despăduriri, otrăvirea solurilor; incendii, mari furtuni pe mare şi pe uscat, cutremure şi inundaţii	Inainte de 1864	După 1980	116
Maladii noi cu arie largă de răspândire la oameni, animale şi plante	Inainte de 1864	1918/19 – Gripa spaniolă - a ucis cel puţin 25 milioane de oameni; 1981 - SIDA - a ucis mai mult de 23 milioane de oameni	118
Pământul a dat naştere **Lunii**	1874	Ipoteza a 2 oameni de ştiinţă olandezi, Wim van Westrenen şi geofizicianul Rob de Meijer, publicată în decembrie 2007	135

Operele Noii Revelaţii apărute la edituri româneşti:

& **Misterele naturii**, Jakob Lorber, Ed. Sapientia, 2004

- compilaţie din mai multe opere puse pe hârtie de Jakob Lorber (în special din Pământul natural şi spiritual şi Marea Evanghelie a lui Ioan) care conţin referinţe la fundamentele spirituale ale multor fenomene naturale.

& **Scrisorile necunoscute ale lui IIisus Cristos către Abgar Ukkama, regele Edessei**, Jakob Lorber , Ed. Lux Sublima, 2003

- corespondenţa Domnului cu credinciosul rege Abgar, care primeşte învăţătură şi consolare divină în faţa bolii grave şi apoi morţii fiului său iubit.

& **Copilăria lui Iisus (Evanghelia lui Iacov)**, Jakob Lorber, Ed. Shambala

- o descrierii a împrejurărilor naşterii Domnului şi a primilor Săi ani de viaţă, în care apropiaţii săi, printre care s-a aflat şi guvernatorul roman care a făcut posibilă fuga în Egipt, asistă la minunile făcute de prunc şi primesc iluminarea învăţăturilor Sale.

& **Taina dezvăluită a celor trei zile care au fost petrecute de IIisus la templu**, Jakob Lorber, Ed. Deceneu, 2000

- discuţiile copilului Iisus, în vîrstă de 12 ani, cu fariseii şi învăţaţii templului, care sunt dezarmaţi de cunoaşterea şi puterea divină a Acestuia.

& **Marea Evanghelie a lui Ioan**, vol. 1, 2, 3, 4,5 Jakob Lorber, Ed. Shamballa

- cea mai vastă operă transmisă umanităţii prin Jakob Lorber (10 volume); prezintă o istorie scrisă la persoana întâi a vieţii Domnului şi apropiaţilor Săi în ultimii trei ani ai vieţii Sale pe pământ, conţinând nenumărate minuni, dialoguri şi învăţături care dezvoltă sau se adaugă consemnărilor din Evangheliile lui Matei şi Ioan; de asemenea, conţine dezvăluiri amănunţite care explică pasaje esenţiale din Vechiul şi Noul Testament şi predicţii privind evenimente care s-au petrecut de-a lungul ultimilor 2000 de ani, mergând până la fapte ce caracterizează civilizaţia tehnologică a secolului XX şi dezvăluiri de natură ştiinţifică ce au fost confirmate mult după ce Jakob Lorber a scris despre ele. În Marea Evanghelie a lui Ioan se află practic răspunsuri esenţiale la toate întrebările fundamentale ale vieţii – acestea se află în descrierile clare şi totuşi extraordinar de profunde ale naturii divine şi umane, ale creaţiei şi evoluţiei materiale şi spirituale.

& **Marea Evanghelie a lui Ioan**, vol. 1, Jakob Lorber, Ed. Deceneu

& **Casa Domnului** / vol I, II, III, IV, V, Jakob Lorber, Ed. Vydia, Brasov

- o istorie spirituala a relaţiei şi comunicării lui Dumnezeu cu primii oameni; conţine dezvăluiri extraordinar de profunde legate de creaţia spirituală, căderea îngerilor şi apariţia lumii materiale, evoluţia spirituală a oamenilor şi istoria lor până în zilele Marelui Potop.

& **Dincolo de prag: scene de pe patul de moarte**, Jakob Lorber, Ed. Vydia, Brasov

- o colecţie de istorisiri a condiţiilor morţii şi existenţei în lumea de dincolo în cazurile câtorva persoane reprezentative: un om celebru, un bogataş, un savant, o tânără mondenă, un general, un papa, un ministru, un om sărac, etc.

& **Pământul şi luna**, Jakob Lorber, Ed. Vydia, Braşov

- o uimitoare şi detaliată descriere a pământului şi lunii dintr-o perspectivă natural-spirituală, care conţine, de asemenea, numeroase detalii care au fost confirmate de ştiinţă la mult timp după consemnarea lor de către Lorber

& **Saturn**, Jakob Lorber, Ed. Vydia, Braşov, 2003

- o descriere extraordinar de exactă a planetei Saturn, într-o manieră ştiinţifică; câteva din măsurătorile astronomice legate de Saturn care sunt pomenite în text, sunt de asemenea confirmate de ştiinţă, dar altele, cum ar fi cele legate de sateliţii planetei, nu par să corespundă observaţiilor şi teoriilor actuale.

& **Musca**, Jakob Lorber, Ed. Vydia, Braşov, 2004

- o scurtă, dar uluitoare prezentarea multiplelor beneficii materiale şi spirituale pe care le aduce pământului acest mic animal, fără de care evoluţia vieţii nu ar fi posibilă

& **A doua venire a lui Hristos pe Pământ**, Jakob Lorber si Gottfried Mayerhofer (sinteza), Ed. Vydia, Braşov, 2005

- o colecţie de extrase din operele Noii Revelaţii, care cuprinde predicţiile Domnului cu privire la condiţiile şi evenimentele premergătoare celei de-a doua veniri a Sa pe pământ.

& **Impărăţia misterioasă a spiritelor. Evoluţia unui suflet în lumea de dincolo de moarte**, vol. 1, 2, Jakob Lorber, Ed. Lux Sublima 2005

- o relatare a încercărilor, revelaţiilor şi schimbărilor de care are parte în viaţa de după moarte episcopul catolic Martin, ca şi alţi oameni pe carea cesta îi cunoaşte; ascensiunea sa spirituală este legată nemijlocit de recunoaşterea lui Hristos şi de îndreptarea faptelor sale greşite din timpul vieţii pământene.

& **De la Iad la Rai**

- istoria vieţii de după moarte a lui Robert Blum, un cunoscut om politic şi revoluţionar austriac din sec. VIII şi a câtorva din cunoştinţele sale; o descriere a evoluţiei lui Robert de la o persoană autocentrată şi atee la una plină de iubire pentru Iisus (pe care îl întâlneşte şi îl recunoaşte), ca şi a multor alte destine spirituale impresionante; revelaţii extraordinare despre condiţiile de viaţă din iad şi cele din rai, ca şi a unor foarte importante fapte naturale şi spirituale.

& **Cartea Domnului despre viata si sanatate**, J. Lorber, G. Mayerhofer si alţi autori inspiraţi, Ed. Vydia, Brasov, 2005

- o altă compilaţie din operele Noii Revelaţii care are ca teme principale alcătuirea materială şi sufletească a fiinţei umane, principiile care se află la baza unei vieţi individuale şi familiale sănătoase, boala, vindecarea, evoluţia spirituală, perspectiva corectă asupra morţii fizice, etc.

& **Predicile Domnului**, vol I, II, Gottfried Mayerhofer , Ed, Vydia, Braşov, 2005

- o minunată colecţie de predici pentru fiecare duminică a anului, care dezvăluie toate tainele spirituale esenţiale pentru noi care se află în spatele faptelor şi evenimentelor din viaţa pământeană a Domnului care se află consemnate în evangheliile creştine: naşterea, botezul, intervenţia din templu la 12 ani, miracolele, învăţăturile şi parabolele, moartea pe cruce.

& **Secretele vieţii**, Gottfried Mayerhofer , Ed, Vydia, Braşov, 2003

- un compendiu de învăţături spirituale fundamentale, prezentate într-o formă accesibilă gândirii şi simţirii omului actual: mărturii care nu au egal în literatura spirituală

a umanităţii despre iubire, creaţie, rai şi iad, sănătate, boală şi moarte, vârstele omului, credinţă, limbaj şi artă, energie, substanţă şi spirit, esenţa vieţii, demnitatea umană, gândire, cuvânt, viaţa cosmică, etc.

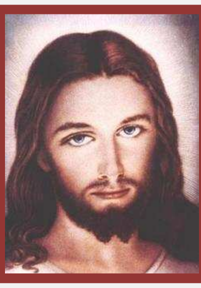
& **Interpretarea Sfintelor Scripturi**, J. Lorber, Ed. Deceneu, 2008

- explicaţii extraordinare, cu mare importanţă pentru orice fiinţă umană, ale unor bine cunoscute versete din Evangheliile Noului Testament, oferite umanităţii de Însuşi Iisus prin Jakob Lorber

& **Calea renaşterii spirituale**, J. Lorber, Ed. Vydia, 2009

- selecţie de texte din Noua Revelaţie, avînd ca temă renaşterea spirituală a omului şi relaţia sa cu Dumnezeu

Operele Noii Revelaţii în română pe Internet
http://www.scribd.com/my_document_collections/3194586

„Motivul pentru care vă dau acum atât de mult din pâinea cerească, cum nu s-a mai întâmplat niciodată din vremea când am păşit pe acest pământ, este că acum, într-adevăr, se apropie timpul când lumea va atinge culmea aberaţiilor şi a deviaţiei de la planul Meu de creaţie.”

(Predicile Domnului, 163)

“Oricine e destinat vieţii pe acest pământ, va fi trezit la viaţă prin cuvântul Meu.

(Marea Evanghelie a lui Ioan VIII 154:4)

“Căci cuvântul cel pur este o lumină şi, în sine, cel mai mare semn dintre semne şi cel mai mare miracol dintre toate miracolele.”

(Marea Evanghelie a lui Ioan IX 148:12)